

СРІБНА ЗЕМЛЯ

ЗАКАРПАТСЬКА ОБЛАСНА ГАЗЕТА

www.sz.uz.ua

№22 (991) від 14 липня 2016 року / ВИХОДИТЬ ЩОТИЖНЯ

ЧИТАЙТЕ НАС НА САЙТІ: <http://sz.uz.ua>

ЗАКАРПАТСЬКИЙ «ЕКВАТОР»

Наразі ми перетнули цьогорічний екватор і в запалі гарячого й спекотного літа можемо згадати основні події, які, на думку редакції, заслуговують на те, щоби ще раз зосередити на них свою увагу. Ці події так чи інакше вплинули на суспільно-політичне життя краю, життя пересічних закарпатців, соціальну кон'юнктуру тощо.

Стор.: 2

ПОДІЇ

ЗАКАРПАТСЬКА 128-МА БРИГАДА ВІДЗНАЧАЄ 94-РІЧНИЙ ЮВІЛЕЙ

Стор.: 3

КУЛЬТУРА

УЖГОРОДСЬКА РОДИНА ШИЄ СЦЕНІЧНІ НАРОДНІ КОСТЮМИ

Стор.: 5

ІСТОРІЯ

АВГУСТИН ВОЛОШИН – ЗА УКРАЇНУ ДО КІНЦЯ

Стор.: 6-7

НОВИНИ ЮРИСПРУДЕНЦІЇ

ПРАКТИКА У НОРМАТИВНІЙ ЗАЛЕЖНОСТІ

Стор.: 8

ОСВІТА

ЯК АБІТУРІЄНТАМ ПОДАТИ ЗАЯВУ НА ВСТУП ДО ВНЗ?

Стор.: 9

ДУХОВНІСТЬ

АРХІЄРЕЙСЬКИЙ СОБОР УАПЦ ЗВЕРНУВСЯ ДО ВСЕЛЕНСЬКОГО ПАТРІАРХА З ПРОХАННЯМ ПРО ПРИЙНЯТТЯ УАПЦ ДО КОНСТАНТИНОПОЛЬСЬКОЇ МАТЕРІ-ЦЕРКВИ НА ПРАВАХ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ ДО 1686 РОКУ

Стор.: 10

КАРПАТСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ імені Августина Волошина

Підготовка бакалаврів і магістрів за спеціальностями:

- Правознавство;
- Фінанси і кредит;
- IT-технології та програмування;
- Основи техніки та інженерного програмування;
- Філософія;
- Богослов'я;
- Психологія;
- Медична психологія;
- Підготовка офіцерів запасу.

Міжнародна програма подвійного диплома з університетами Євросоюзу за спеціальностями:

- Інформаційні технології (IT);
- Основи техніки та інженерного програмування;
- Міжнародні відносини та зовнішня торгівля;
- Управління бізнесом;
- Філософія;
- Психологія;
- Соціальна педагогіка;
- Англійська мова та література;
- Німецька мова та література;
- Туризм і готельна справа.

Ужгородський гуманітарно-економічний коледж

Підготовка молодших спеціалістів (на базі 9 класів) за спеціальностями:

- Правознавство;
- Фінанси і кредит.

ПРИ УНІВЕРСИТЕТІ ТА АКАДЕМІЇ ДІЄ АСПІРАНТУРА І ДОКТОРАНТУРА

м. Ужгород, вул. Гойди, 4; тел.: + 38 099 369 33 77; (0312) 61 20 08; 61 29 45; www.kau.com.ua; www.uuba.org.ua

НАШ КАЛЕНДАР

- 16 липня – День бухгалтера;
- 17 липня – День працівників металургійної та гірничодобувної промисловості;
- 20 липня – Міжнародний день шахіста; День шахів в Україні.

ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАР

- 14 липня 1995 р. – помер Олесь Гончар, український письменник;
- 17 липня 1849 р. – народилась Олена Пчілка (Ольга Петрівна Косач), українська письменниця, мати Лесі Українки.

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС: 61159

РЕКОМЕНДОВАНА ЦІНА

2⁰⁰ грн.

ЗАКАРПАТСЬКИЙ «ЕКВАТОР»

Шановні читачі, наразі ми перетнули цьогорічний екватор і в запалі гарячого й спекотного літа можемо згадати основні події, які, на думку редакції, заслуговують на те, щоби ще раз зосередити на них свою увагу. Ці події так чи інакше вплинули на суспільно-політичне життя краю, життя пересічних закарпатців, соціальну кон'юнктуру тощо.

На початку 2016-го ми писали, що на цей рік покладаються чималі надії, проте вже очевидно навіть за перші півроку, що 2016 рік стає повністю ідентичний до попередніх – обнадіює на початку, але розчаровує вже на середині. Загалом за шість місяців відбулося те, що можна назвати «скиданням масок». Як в українському суспільно-політичному житті в цілому, так і в закарпатському зокрема відбулася своєрідна «деномінація» еліти, яка ще рік тому здавалася здатною хоча б до невеликих, але змін. Проте ідоли падали і падають, а рік триває.

«УКРАЇНА» В ОГНІ

Почати хотілося б не із цілком політичної події, яка сколихнула обласний центр, а саме з пожежі в ТЦ «Україна». Нагадаємо, 1 лютого ужгородців шокувала новина про масштабну пожежу в універмазі «Україна», можливо, навіть останню у його історії. Випадки, коли горіли різні великі споруди у нашій області, непоодинокі. За кілька років пожежі вирували у видавництві «Закарпаття», ресторани «Алаверди», який збудований із дерева, на терасі поблизу площі Театральної... Схоже, що перелік таких випадків продовжуватиметься.

Універмаг «Україна» почав працювати ще наприкінці 60-х років і лише трохи недотримав до 50-річного ювілею. За ці роки з ним траплялося різне. Наприклад, у липні 2012 року негода знесла дах будівлі. Тоді, на щастя, ніхто не постраждав, і торгівля з часом відновилася. Але трапилася нова біда — пожежа. «У моєї матері там є відділ сувенірів, — розповіла виданню «Карпатський об'єктив» ужгородка Вікторія. — Мати працювала там близько 40 років, пройшовши трудовий шлях від продавця до адміністратора. Там торгували різними виробами: картини, вази, годинники, статуєтки. Працівники, які тут торгували, не виключають, що це підпал».

Як бачимо, «ідол» радянської епохи Ужгорода, який намагався модернізуватися, не витримав чи то тиску епохи, чи то тиску конкурентів, але своїм «падінням» порушив чимало гострих питань, спрямованих до влади міста щодо благоустрою. Наприклад, зосередилась увага над питанням про люки.

Цікавий факт розповів ужгородець Юрій Угрин: «Сьогодні бачив дуже сумну картину, як п'ятеро пожежників навпроти готелю «Закарпаття» ломиками роздубували асфальт, шукаючи під ним люк із гідрантом... А на даху універмагу «Україна» — язика полум'я, все в диму...» Як пише у своїй статті Ярина Денисюк, люки на вул. Минайській мали бути відремонтовані ще у 2011 році. «Інша справа — підняття колодязів зливної каналізації, в проєкті чомусь цього нема, і в деяких місцях вони не підняті, будемо це вирішувати. І я думаю, що до кінця року матимемо нову дорогу й зможемо їздити по ній із задоволенням», — казав у 2011 році тодішній мер Віктор Погорелов. Однак, як часто буває в нашій країні, мер пішов, а люки і досі там. Жаль тільки, що для того аби звернути увагу на існуючу і всім давно відому проблему, завжди треба лихо.

ІДЕ МАРШРУТКА...

Наступною подією, на яку ми б хотіли звернути увагу читачів, було очевидно

невиправдане підняття тарифів на маршрутні перевезення в місті Ужгороді. Тут міська влада воістину рішуче взялася допомагати «касті» перевізників, наче перевізники єдині, на чому тримається вся повнота їхньої влади. Спочатку, як передає «Закарпаття онлайн», перший заступник міського голови Іштван Цап усім розповідав, що у сусідньому Мукачеві вже близько року ціна маршрутного перевезення — 4 гривні, а проєкт про підвищення тарифів в Ужгороді був готовий давно, але ще минулого року знімався з розгляду кілька разів. Зазначимо, що ужгородська міська влада часто зверталася до досвіду інших українських міст, проте завжди тільки задля власної вигоди. Потім, коментуючи ухвалені рішення журналістам після засідання виконкому, Іштван Цап повідомив, що до нього прийшло більше десятка перевізників і в ультимативній формі сказало, що або питання про підвищення тарифів вирішується, або вони перестають надавати послуги, повідомляти в Ужгородській міській раді. Така ситуація взагалі абсурдна та незрозуміла для міста, мер якого сам опосередковано є найбільшим перевізником у місті. Тому вийшло так, що мер Андрій сам собі поставив ультиматум? А можливо, йому поставила ультиматум його дружина чи брат, які начебто офіційно і є власниками однієї з фірм перевезень. Одним словом, лишається тільки висловити співчуття Богданові Євстафійовичу з приводу таких глибоких сімейних проблем.

Уточнення з цього приводу попросила надати також представник прокуратури, згодом сказала, що питань у неї немає.

Щоб трохи пом'якшити ефект від підвищення тарифів, міський голова Богдан Андрій «порушив» питання про пільгове перевезення школярів. На це представник перевізників сказав, що він представляє всіх підприємців, які займаються перевезеннями в місті, і вони готові школярів возити безкоштовно весь рік, а не лише впродовж навчального року.

І про виправданість перевезень. Представник перевізників Ярослав Куля наполягав: якщо у перевізників низька рентабельність, страждає якість перевезень, й ілюструє це тим фактом, що за останні три роки в місті купили лише два нові автобуси. Втім, слова про те, що перевізники працюють ледь не собі в збиток, викликають певний подив. Зокрема, й тому, що, як неодноразово інформували джерела, при розрахунках тарифів беруться до уваги дещо занижені показники кількості перевезених осіб, як-от лише за сидячими місцями. Та й запитання до вас, шановні ужгородці: чи помітили ви покращення якості перевезень, адже минуло кілька місяців із часу підняття тарифів? І запитання до пана Кулі: скільки мають платити ужгородці, щоб возитися у людських умовах — 5 гривень, 10, 20 чи може цілих 50? Чи відразу в доларах, євро?

І, до речі, зовсім недавно стало відомо, що пільгові перевезення для школярів усе ж відмінать.

Залишається тільки сподіватися, що наступного разу, легітимуючи підняття тарифів, мер Андрій не заявить про те, що це одна з вимог МВФ. Адже в Україні це діє безвідмовно...

«ЗАМІНОВАНА РЕЙХСРАДА» УЖГОРОДА

Для ухвалення наступного суперечливого рішення мер Андрій, який стоїть на чолі «кліки» депутатів у міській раді, вдався до історичного досвіду не зовсім позитивного історичного персонажу. Для того щоб легітимізувати проєкт нового регламенту, який значно обмежує доступ громадян до засідань ради та не обмежує можливості маніпуляції самих депутатів разом із мером, було розпочато цілу епопею із «замінуваннями» ради. Свого піку вона досягла 14 квітня на черговій сесії, коли «вибухівку» знаходили навіть у туалеті. Однак як нацисти у 1933-му використали підпал рейхстагу для знищення своїх політичних ворогів, так і мер використав «мінування» для ухвалення суперечливого «драконівського»

«Рейхсрада» Ужгорода

регламенту. Звичайно, що ні поліція, ні СБУ, ні прокуратура не знайшли «мінеру», але виходячи з того, що після ухвалення необхідного регламенту та встановлення турнікету в міській раді епопея мінування відразу закінчилась, зрозуміло, що «жартівника» ніхто так і не знайде.

РЕФЕРЕНДУМ, АБО, НЕ ДАЙ БОЖЕ, «ЗНР»

Біда не ходить одна. Перед «епічною» сесією міської ради відбулась не менш «епічна» сесія обласної ради 5 квітня. «Епічна» вона тому, що саме 5 квітня поточного року своє чергове засідання обласна рада проводила у начебто замінованому приміщенні. Пізніше шквал негативних коментарів викликало загалом не тільки те, що ситуація в облраді дуже нагадувала останні сесії міської ради Ужгорода, а й те, які рішення були затверджені на ній під шум замінування. Насамперед це стосується найдискусійнішого рішення про звернення до центральної влади з вимогою внесення змін до Конституції України про відновлення на Закарпатті спеціальної економічної зони та надання в рамках децентралізації широких повноважень місцевим органам самоврядування. Прохання саме по собі нічого неординарного не передбачало, а застереження у громадськості викликав факт посилення на референдум 1991 року, на який до цього часу у своїх пропагандистських текстах посилалися або «русини» з Гецьком, або представники угорської меншини, все ще зачаровані мріями про «Велику Угорщину» до Карпат. Така гра є дуже небезпечною не стільки з юридичної, скільки з політичної точки зору, адже для того щоб вимагати у «Києва» децентралізації, не обов'язково посилатися на закарпатський референдум, тим паче, що децентралізація — процес загальнодержавний і торкається всіх регіонів нашої Батьківщини. Інша справа, що за допомогою такої небезпечної гри наші депутати намагалися, як виявилось, тільки захистити власні економічні незаконні інтереси. Адже, як ми писали раніше, важко не помітити, що депутати облради цим рішенням зробили спробу зупинити тенденції реформатування функціональних органів, які є джерелом незбагнених для простого обивателя фінансових потоків. Мова йде про невідомий широкому загалу намір центральної влади об'єднати фіскальні та митні органи сусідніх областей із нашою у єдину систему Карпатського регіону з центром у Львові.

БИТВА ЗА «КОРОНУ»

Ще одна непересічна подія сколихнула Закарпаття цієї весни — стрілянина в центрі Ужгорода на площі Театральній, де зараз тривають ремонтні роботи.

Мова йде про депутата міської ради Івана Волошина, який під час сварки поранив із травматичної зброї Євгенія Рахімова, помічника іншого депутата міськради Романа Богуславського. Депутат і помічник прийшли на територію комплексу, аби, за їхніми словами, отримати інформацію

щодо робіт, які там проводяться. У результаті відбулася сутичка з пострілами.

Слід зауважити, що довкола комплексу «Корона», який є історичною будівлею і розташований у самісінькому центрі Ужгорода на площі Театральній, протягом останніх років точиться судова боротьба, зокрема щодо правомірності купівлі комплексу, права власності.

Тепер, як наголошує видання «Uzhgod.IN», комплекс уже не перший рік сто-

їть у напіврозібраному стані, а небадужі активісти дорікають, що його приватизація та відтак руйнування — це злочин проти громади. Ось що розповідає про інцидент один із учасників Роман Богуславський, депутат міської ради: він разом зі своїм помічником Євгеном Рахімовим зайшов поцікавитися, на підставі чого з території архітектурної пам'ятки виїжджають вантажівки просто в пішохідний центр міста, і взагалі, що відбувається з об'єктом.

Утім, замість того, аби пояснити і показати документи, на двох чоловіків накинулися невідомі, а спровокував бійку Іван Волошин, якого вважають фактичним власником «Корони».

ГРАД

Останні тижні Закарпаття страждає від негоди природного характеру, яка все ж знову викриває проблеми соціально-політичного спектру. Нагадаємо, що внаслідок негоди (граду), що пройшлася Закарпаттям у червні, пошкоджено покрівлі понад 5000 житлових будинків, частково зруйновано інфраструктуру, знищено гектари садів, виноградників та інших насаджень. Загалом, як наголошує «Закарпаття онлайн», негативного впливу стихії зазнали Берегівський, Виноградівський, Іршавський, Мукачівський, Тячівський, Хустський та Ужгородський райони. За попередньою оцінкою, найбільшої шкоди завдано мешканцям Виноградівського району.

За інформацією голови Закарпатської ОДА Геннадія Москаля, 1200 будинків пошкоджено в 7 селах Хустського району та 6000 — в 14 селах Виноградівського району (зокрема об'єкти соціальної сфери: школи, дитсадки, фельдшерсько-акушерські пункти і т. д.). Крім того, госпіталізовано 7 жителів Виноградівського району, які під час падіння граду зазнали різних травм.

«Комісія класифікувала стихійне лихо як надзвичайну ситуацію природного характеру регіонального рівня. Цей статус дає підстави просити допомоги на ліквідацію наслідків негоди в уряді України. На сьогодні в резервному фонді обласного бюджету є 1,5 млн. грн. Я підписав розпорядження про виділення 500 тис. грн. Хустському у 1 млн. грн. Виноградівському району. На ліквідацію наслідків стихії будуть залучені кошти і районних, і сільських бюджетів», — повідомив пан Геннадій. Проте як будуть використані ці кошти і чи виконають вони свою основну функцію, а саме відновлення нормально-го життя закарпатців, покаже час.

Такими ми побачили основні події, що відбулися на Закарпатті, та на які ми хотіли звернути вашу увагу. Можливо, друге півріччя матиме більш позитивне наповнення для цього року. Ми ж, зі свого боку, обіцяємо й надалі слідкувати за соціально-політичним життям краю та інформувати вас про важливі події, проєкти та явища.

Станіслав ДАНКО

Битва за «Корону»

Наслідки граду

ПАРАФІЯ УПЦ КП В УЖГОРОДІ, ЯКУ ШЛЯХОМ ПРИМУСУ ТА ФАЛЬШУВАННЯ ДОКУМЕНТІВ НАМАГАЛИСЯ ДОЛУЧИТИ ДО МУКАЧІВСЬКОЇ ЄПАРХІЇ УПЦ МП, ПЕРЕЙШЛА ДО СКЛАДУ КАРПАТСЬКОЇ ЄПАРХІЇ УПЦ

Закарпатською обласною державною адміністрацією видано свідоцтво за №334/2912 від 5 липня 2016 року про реєстрацію Статуту у новій редакції релігійної громади Української Автокефальної Православної Церкви парафії на честь святих рівноапостольних кн. Володимира та кн. Ольги у м. Ужгороді Закарпатської області. Таким чином, відбулося завершення державної реєстрації Статуту у новій редакції вищезазначеної парафії, яка відповідно до рішення загальних зборів парафіян від 20 березня 2016 року офіційно перейшла до складу Карпатської єпархії Української Автокефальної Православної Церкви.

До цього часу парафія належала до Закарпатської єпархії УПЦ Київського патріархату (2002–2004), згодом входила

до складу Мукачівської єпархії УПЦ Московського патріархату (2004–2013). Під час Революції Гідності (2013–2014) віруючі цієї релігійної громади на чолі з настоятелем протоієреєм Сергієм Уманцевим заявили про вихід зі складу Мукачівської єпархії УПЦ Московського патріархату і перейшли до Закарпатської єпархії УПЦ Київського патріархату (2014–2016). Відтак згадану релігійну громаду шляхом примусу та підробки документів, а також незаконного захоплення частини виділеної їй земельної ділянки в районі вулиці Минайської, 71, всупереч волі віруючих та настоятеля намагалися знову долучити до Мукачівської єпархії УПЦ Московського патріархату. Але релігійна громада з цим не погодилась і за рішенням загальних зборів від 20 березня 2016 року увійшла

до складу Карпатської єпархії Української Автокефальної Православної Церкви.

Керуючий Карпатською єпархією УАПЦ Преосвященніший Віктор Бедь, єпископ Мукачівський і Карпатський, привітав віруючих та настоятеля релігійної громади парафії на честь святих рівноапостольних кн. Володимира та кн. Ольги у м. Ужгороді з успішним завершенням державної реєстрації Статуту у новій редакції та побажав Божої допомоги на ниві служіння Церкві Христовій.

Прес-служба
Карпатської єпархії УАПЦ

ЗАКАРПАТСЬКА 128-МА БРИГАДА ВІДЗНАЧАЄ 94-РІЧНИЙ ЮВІЛЕЙ

Штаб бригади розміщений у Мукачеві, а підрозділи дислокуються на території Закарпатської області. 128-ма окрема гвардійська гірсько-піхотна Закарпатська бригада Сухопутних військ Збройних сил України — з'єднання механізованих військ України у складі оперативного командування «Захід».

Як передає «Голос Карпат», бригада веде свою історію від Туркестанських стрілецьких полків Російської імператорської армії, окремі з яких були засновані ще в XVIII ст. Офіційною датою заснування вважається 12 липня 1922 року, того дня був виданий наказ, згідно з яким 1-ша Туркестанська стрілецька бригада була розгорнута в 1-шу Туркестанську стрілецьку дивізію. Дивізія дістала статус гвардійської під час Другої світової війни, вона визволяла Крим, Закарпаття, Чехословаччину. Брала участь у вторгненні радянських військ до Угорщини в 1956-му та Чехословаччини в 1968-му.

Від початку війни на сході України бійці 128-ї бригади зайняли позиції в Луганській області, в районі Лисичанська, Сєверодонецька та Рубіжного. З грудня 2014 року 200 військовослужбовців 128-ї гірсько-піхотної бригади прибули в

Мукачево за ротацією для короткого відпочинку. Громадськість урочисто зустріла своїх героїв-захисників на площі Миру. Бійці 128-ї бригади брали участь у боях під Дебальцевим у районі Артемівська на початку 2015 року.

Бій на висоті 307,9 м біля села Санжарівка був одним із найбільш кривавих та складних для бійців бригади — 25 січня підрозділи 128-ї бригади зазнали серйозних втрат, було багато поранених, але висоту біля Санжарівки вони утримали. Проте цю висоту довелося залишити — у лютому вони разом з іншими військовими об'єднаннями відступили з-під міста. При цьому, за деякими даними, бригада зазнала значних втрат, зокрема, близько 200 бійців об'єднання потрапили у полон.

18 лютого 2015 року, згідно з указом Президента України № 93/2015, командир бригади полковнику Сергію Олександровичу Шапталі було присвоєно звання «Герой України» з врученням ордена «Золота Зірка». Про це повідомив Президент України Петро Порошенко на брифінгу щодо виведення військ з оточення поблизу Дебальцевого. 1 березня 2015-го з полону бойовиків звільнили чотирьох військових 128-ї гірсько-піхотної бригади. 23

березня 2015 року звання «Герой України» з врученням ордена «Золота Зірка» було присвоєно командирю 15-го окремого гвардійського гірсько-піхотного батальйону 128-ї Мукачівської гірсько-піхотної бригади Василю Івановичу Зубаничу.

У червні 2015 року бійці 128-ї бригади на блокпосту біля Кондрашівки Луганської області затримали шість фур контрабанди, в якій знаходились їжа та алкоголь. Вантажівки їхали на територію «ЛНР».

євро на додаткові супутні витрати для кожної свердловини.

Як повідомлялося, «Sub Energy» зі штаб-квартирою в Х'юстоні (Техас) і офісом у Києві відносить себе до числа п'яти найбільших приватних нафтогазових операторів України.

Найбільшим акціонером «Sub Energy» є бізнесмен Афендіков.

Як своєрідний бонус, заохочення постійно підвищувати свій рівень Інститут Гете надає учасникам курсів можливість останнього дня їхньої роботи безкоштовно скласти міжнародний іспит із німецької мови й у разі його успішної здачі отримати міжнародний сертифікат.

Вікторія КИЧ

УЖГОРОДЕЦЬ ПРЕДСТАВИТЬ ОДНУ З НАЙВІДОМІШИХ КОМАНД У СВІТІ З DOTA 2 НА МІЖНАРОДНОМУ ТУРНІРІ

У Сіетлі з 25 липня по 13 серпня проводиться один із найпопулярніших турнірів з кіберспорту — «The International-2016», у якому братиме участь ужгородець Віктор Нігріні (GeneRaL), професійний гравець у DOTA 2, разом із командою «Na`Vi» (Natus Vincere) — однією з найбільш відомих команд світу, яка представляє Україну з DOTA 2. Завдяки своїм успіхам команда отримала безпосереднє запрошення на турнір, не проходячи кваліфікації. Запрошення дістали також OG, Team Liquid, Newbee, LGD Gaming та MVP Phoenix. Початковий призовий фонд становить 1 600 000 доларів США, триває також додатковий збір із квитків, який на сьогодні становить більше 17 мільйонів доларів США.

Вікторія КИЧ

ДІДІВСЬКЕ РЕМЕСЛО У СУЧАСНОМУ ВИГЛЯДІ ПОПУЛЯРИЗУЮТЬ НА ПОЛОНІНІ ГРОПА НА РАХІВЩИНІ

Раціональний екотуризм і сталий розвиток Карпатського регіону — одна з ключових і першочергових стратегій, яка дозволить покращити соціально-економічне становище територіальних громад, зберегти довкілля та унікальну місцеву культуру.

Для цього є всі передумови, позаяк літній випас худоби на високогір'ї, виготовлення особливої овечої продукції — одне з найдавніших ремесел гуцулів, яке стало невід'ємною складовою матеріальної і духовної культури горян. Додаймо до всього автентичний архітектурний стиль, специфічний побут та інфраструктурне облаштування, промарковані маршрути високогірними ландшафтами, рекламну кампанію й дістаємо перспективу розвитку місцевості й залучення інвестицій на багато років наперед.

Щоправда, для досягнення бажаного результату наявних природних умов та багатовікових традицій і методики ведення полонинського господарства замало. Насамперед варто попрацювати над розвитком інфраструктури. Мова йде передусім про дороги як місцевого чи державного значення, так і високогірні, облаштовані й зручні пішохідні маршрути із зонами відпочинку. Не останню роль відіграє й культура ведення господарства, створення належних умов як для літувальників і відвідувачів, так й перебування худоби.

Краще діяти, як це зробили у Лазещині, підійшовши до справи комплексно. На сільській полонині Гропа, через яку пролягає маршрут на найвищу гору країни, на місці старих приміщень упродовж півтора місяця виросла нова сучасна стая з окремою зоною відпочинку, де вже тепер подорожуючі можуть знайти прихисток від негоди або просто відпочити, познайомившись із полонинським газдівством. Побачити ж туристам на високогір'ї є що, адже нині тут літують близько 450 овець.

Зрозуміло, що статус показового полонинського господарства вимагає й удосконалення умов його ведення, розвиток інфраструктури високогір'я. Перші кроки зроблено: зведено притулок для туристів, встановлено освітлення від сонячних батарей. Та найголовніше, що є бачення розвитку місцевості, отже, бажання робити наступні кроки, що сприятиме популяризації як ведення традиційного господарювання у горах, так і туризму, пише «Зоря Рахівщини».

СЛОВАЦЬКА КОМПАНІЯ «НАФТА» ШУКАТИМЕ ГАЗ НА УЖГОРОДЩИНІ

Словацька нафтогазова компанія «Nafta International B.V.» («Nafta») придбала в американської компанії «Sub Energy Inc.» за € 1,5 млн. 50% акції компанії «CNG Holdings Netherlands B.V.», якій належить 100% в ТОВ «CNG» («Сі-Ен-Джі») (Ужгородський район, с. Вовкове) — власника ліцензії на промислові розробки Ужгородської газової площі.

Про це йдеться в повідомленні Sub Energy, передає «Інтерфакс-Україна».

«Ми сподіваємося, що цей проект буде першим кроком у створенні портфеля проектів «Nafta в Україні», — зазначив генеральний директор словацької компанії Мартін Бартошович.

Згідно з держреєстром, дозвіл було видано в березні цього року підконтрольній «Sub Energy» компанії «Тисагаз» строком на 20 років — до 11 березня 2036 року, а в червні його власником стала новостворена «Сі-Ен-Джі».

Площа родовища — 301,4 кв. км. До цього «Тисагаз» мала 15-річний спецдозвіл на проведення пошукових і розвідувальних робіт на цій площі.

«Sub Energy» вказує, що в рамках підписаної угоди «Nafta» також профінансує 3D-сейсміку 100 кв. км протягом 20 місяців після закриття угоди і буріння протягом чотирьох років трьох свердловин з виділенням до 0,2 млн.

«ЛІТНІЙ ІНТЕНСИВ» ДЛЯ ВЧИТЕЛІВ НІМЕЦЬКОЇ МОВИ

Німецький культурний центр — Інститут Гете в Україні — у рамках співпраці з Міністерством освіти і науки України (відповідно до підписаного договору про співпрацю) вже протягом 4 років організовує на базі регіональних інститутів підвищення кваліфікації різноманітні методичні семінари і курси підвищення кваліфікації для вчителів німецької мови.

Ужгородський інститут післядипломної педагогічної освіти успішно співпрацює з Інститутом Гете в Україні. Тут вже неодноразово відбувалися семінари для вчителів німецької мови. Із 27 червня по 8 липня на базі цього ж таки Ужгородського інституту підвищення кваліфікації діють курси «Літній інтенсив» для вчителів (викладачів) німецької мови. Вчителі та викладачі вищих навчальних закладів із

11 областей України мали змогу в інтерактивній формі покращити свої знання з німецької мови та методичні вміння.

Подібні курси дають можливість не тільки підвищити свою кваліфікацію, поспілкуватися з цікавими людьми, обмінятися досвідом, а й стимулюють працівників освіти до розвитку та самовдосконалення, адже спілкування під час занять відбувалося тільки німецькою мовою. Всі учасники залишилися задоволені проведенням часом та поїхали з надією на повернення. Семінари, які організовують інститути підвищення кваліфікації та Інститут Гете в Україні, — це рішучий крок у майбутнє, до висококласного розвитку освіти в країні на базі міжнародної співпраці та постійного обміну досвідом між представниками однієї з найблагородніших професій.

Вікторія КИЧ

ПРОКУРОРСЬКА ПЕРЕВІРКА. ЧИ ДОПОМОЖУТЬ АНКЕТИ ДОБРОЧЕСНОСТІ ОЧИСТИТИ ПРОКУРАТУРУ?

Таємна перевірка доброчесності українських прокурорів навряд чи стане системним інструментом очищення відомства, вважають опитані «DW» експерти й пояснюють, чому вони так думають.

Залишилося небагато часу до дати, коли спливає строк подання так званих анкет доброчесності прокурорами всіх рівнів. До 17 липня збір анкет завершиться, і вони будуть опубліковані на сайті Генеральної прокуратури України (ГПУ). На базі цієї інформації проведуть таємну перевірку доброчесності. Якщо будуть виявлені порушення, то на прокурорів чекатиме відповідальність. Перевірятимуть передусім на відповідність зазначеної інформації щодо доходів реальному рівню життя. Таким є план нового генерального прокурора України Юрія Луценка.

Відповідатиме за перевірки ветеран АТО Петро Шкутяк, якого напередодні призначення Луценка називав «чистильником». Як повідомив новий генеральний прокурор, робитиме це Шкутяк на чолі «групи внутрішньої безпеки ГПУ з перевірки доброчесності прокурорів у центрі та на місцях».

Варто зауважити, що ця перевірка проводиться вже після оновлення кадрового складу місцевої прокуратури, яке відбулося ще наприкінці минулого року. В рамках розпочатої попереднім керівництвом ре-

форми прокурорський штат мав оновитися на конкурсній основі. Але вже через шість місяців після цієї ротації прокурорів вирішили перевіряти на доброчесність.

ПРОВАЛЕНА РЕФОРМА

Однією з причин такої поспішної перевірки експерти, яких удалось опитати «DW», назвали провал реформи прокуратури в частині оновлення кадрів. У кріслах опинилися ті самі люди, що були в структурі відомства й раніше, розповідає Олександр Лемєнов, менеджер групи антикорупційної реформи Реанімаційного Пакету Реформ. «Більше 90 відсотків – ті самі прізвища, – каже експерт. – Просто колоду перетасували, і ці люди обійняли інші посади в інших підрозділах прокуратури».

Ще гіршою є ситуація, коли йдеться про ключові кадри відомства. Так, голова правління Центру протидії корупції Віталій Шабунін повідомив, що, за результатами набору, який відбувався влітку – восени минулого року, на керівні посади в місцеві прокуратури не прийшло жодної нової людини. «Це просто була формальність, яка легалізувала старі корумповані прокурорські кадри», – розповідає Шабунін.

Однак подібні перевірки можуть не лише допомогти в пошуку та звільненні корумпованих прокурорів, але й мають потенціал стати засобом тиску генерального проку-

ра на незгодних, додає Лемєнов. Принаймні цього, за його словами, побоюються самі співробітники прокуратури, серед яких авторитет Луценка є нижчим, навіть порівняно з попередником Віктором Шокінім. «Останній був із «системи», а новий генпрокурор навіть юридичної освіти не має», – пояснює причину такого ставлення експерт.

У декларації є пункт, в якому прокурор засвідчує, що він не здійснював втручання в діяльність прокурорів у випадках, непередбачених законодавством. Завдяки цьому керівників усіх прокуратур. «Усі вони не змінилися і так чи інакше втручалися в діяльність прокурорів, які, згідно із законом, мають незалежний статус», – каже Лемєнов. – Дуже багато випадків, коли задокументовано, як певний керівник дає ту чи іншу вказівку своїм підлеглим». Формально це не дає приводу для звільнення, але може бути інструментом тиску на тих, хто відхилятиметься від «лінії партії».

СУМНІВНИЙ ІНСТРУМЕНТ

Та з якою б метою не запроваджувалися перевірки доброчесності, їхня ефективність

може бути сумнівною. За словами Шабуніна, ГПУ просто не зможе провести перевірку майнового стану прокурорів, адже не має доступу до реєстрів. Та й навіть якщо причиною звільнення стануть лише результати перевірки, людина зможе відновитися на посаді через суд. «За великого бажання, вбивши купу часу, можна зменшити цю вірогідність», – розповідає експерт. – Але цей інструмент не може бути системним і масовим».

Тому Шабунін вважає ініціативу перевірки доброчесності красивою картинкою для медіа, що, з точки зору її реального використання для звільнення корупціонерів, позбавлена юридичного сенсу. Але й особливої шкоди таємні перевірки навряд чи принесуть, визнає Лемєнов: «Краще зробити можуть. Але це винятково залежить від Луценка».

Олександр ГОЛУБОВ, «DW»

ЯК УНИКНУТИ «ЗАМОРОЖЕНИХ КОНФЛІКТІВ»?

Так звані заморожені конфлікти на території Європи викликають все більшу тривогу в західних країнах. Аналітики вважають, що не останню роль у розпалюванні й підтримці таких конфліктів грає Росія, і, на їхню думку, в Заході немає ефективного механізму протистояння такій поведінці.

«Заморожені конфлікти» процвітають там, де сторони виявляються не в змозі досягти мирного розв'язання кризи, а міжнародне співтовариство не визнає суверенітет нових територій, які при цьому виникли.

Цікаво, що більшість таких конфліктів зареєстровано в колишніх республіках Радянського Союзу. Експерти відносять цей феномен на рахунок того, що офіційна Москва докладає значних зусиль до того, щоб не послабити свій контроль на пострадянському просторі. Для цього, вважають аналітики, влада Росії навіть сприяє виникненню «заморожених конфліктів» із метою посилення свого впливу.

За словами американського конгресмена Джеррі Конноллі, результатом такої політики Кремля стала, зокрема, і кримська криза: «Незаконна анексія Криму Росією підриває суверенітет України і встановлює небезпечний прецедент для сьогоденної Європи».

Міжнародні юридичні органи зобов'язані не визнавати цей акт. Російська військова агресія дестаблізує і ставить під загрозу всі державні кордони Європи. Резолюції США і їхніх союзників повинні підкреслити незаконний характер цієї анексії та послати президенту Путіну чіткий сигнал: ми ніколи не визнаємо Крим нічим іншим, крім як частиною суверенної території України».

Чим довше триває «заморожений конфлікт», відзначають експерти, тим сильніше погіршується ситуація на його території: суспільство стає вкрай політизованим, збільшуються тертя між різними етнічними і політичними групами. Люди гинуть на війні, втрачають своїх близьких, втрачають своє майно...

У таких умовах важко вимагати від людей вибачення і закликати їх до світу. А ось анархічні, шовіністичні та націоналістичні рухи, навпаки, процвітають. Подібну ситуацію можна спостерігати тепер на Донбасі, де функціонують структури самопроголошених «ДНР» і «ЛНР».

Доктор Агнія Грігас, старший науковий співробітник «Atlantic Council», каже: «У тому, що стосується Луганська і Донецька, поки що це не «заморожений конфлікт». Навпаки,

це дуже активний конфлікт, але ми всі повинні об'єднати сили і вирішити його невідкладно, щоб він не перетворився на заморожений. Інакше він стане довготривалою проблемою, яка негативно позначиться на решті регіонів України».

Як вказують автори дослідження, проведеного центром політології «Atlantic Council», територіальні анклав, утворені за сприяння Росії на Донбасі, в Придністров'ї, Південній Осетії і Абхазії, перетворилися в свого роду «сірі зони» з сумнівним юридичним статусом. Найчастіше вони стають центрами організованої злочинності, відмивання кримінальних грошей і торгівлі людьми, зброєю. Існування таких зон ставить під сумнів весь післявоєнний порядок, що склався в Європі. Це вкрай турбує владу США.

«Тут, у Конгресі, ми намагаємося домогтися того, щоб усунути «заморожених конфліктів» стало пріоритетом зовнішньої політики США, – каже конгресмен Джеррі Конноллі. – Ось чому я всіма способами намагаюся привернути увагу до цих питань: і в комітеті із закордонних справ, і в парламент-

ській асамблеї НАТО, і, коли є можливість, у Держдепартаменті США».

Аналітики сходяться на тому, що колишні методи політичного впливу не принесуть результату, якщо Кремль почне підтримувати черговий «заморожений конфлікт». Потрібні заходи, які дозволять обмежити або уникнути конфлікту. Це повинні бути як гуманітарна, так і фінансова допомога, а також посилення зв'язків на рівні громадських організацій. Необхідно допомогти населенню країн, де виникли «сірі зони», усвідомити всю глибину ризику, пов'язаного з сепаратистським шляхом розвитку, передає «Голос Америки».

САМІТ НАТО ПІДКРЕСЛИВ ФАКТИЧНУ ПОЗАБЛОКОВІСТЬ УКРАЇНИ

77% українців проголосували б тепер за вступ до НАТО, за даними фонду «Демократичні ініціативи». Однак немає жодного слова про перспективи членства України в альянсі в офіційних документах, ухвалених минулого тижня на саміті у Варшаві. Це природно, бо українська влада до НАТО не проситься.

Варшавський саміт та події довкола нього стали перевіркою євроатлантичної політики нинішнього керівництва держави. Україна ще не ухвалила рішення про вступ до НАТО – переказав позицію Порошенка після зустрічі з ним держсекретар США Джон Керрі. Такий же сигнал отримав від українського Президента й генеральний секретар НАТО Єнс Столтенберг. Порошенко тут чесний. У жодному

українському законі чи стратегії не сказано, що країна хоче вступити до альянсу. Янукович ще 2010 року офіційно скасував плани з приєднання до НАТО. А його наступники спромоглися 2014-го лише на формальну відмову від позаблоковості, на чому й зупинилися. Нині переважна більшість українців хоче приєднання до альянсу. Проте ці прагнення не втілюються в політичні чи стратегічні рішення вищого керівництва держави.

Співробітництво з НАТО є для нас надзвичайно важливим і за таких умов. За результатами засідання комісії Україна – НАТО у Варшаві ухвалено декларацію, якою альянс висловлює політичну підтримку в протистоянні російській агресії. Домовлено про масштабну консультатив-

ну й технічну допомогу зі зміцнення військової розвідки на Донбасі та іншого.

«Цей пакет передбачає стільки допомоги, скільки Україна зможе ефективно використати для реформування сектору безпеки, розбудови Збройних сил, проведення реформ», – каже Порошенко.

У цьому є певний ризик, уже не раз доведений відносинами з Євросоюзом. Багато можливостей Київ утрачає через небажання щось змінювати. Наприклад, 1,2 млрд. євро кредиту від ЄС не можемо отримати вже півтора року через нездатність виконати необхідні для цього реформи. Те ж стосується понад 100 млн. євро можливої безоплатної допомоги в рамках «Контракту з розбудови держави». Ефективно скористатися пропозицією НАТО Україна зможе

також лише в разі проведення реформ, а не їхньої імітації. «Важливою частиною змін є боротьба з корупцією. Це необхідно, адже корупція руйнує всі зусилля з модернізації і вдосконалення української армії та оборонних структур», – застеріг Єнс Столтенберг, коментуючи плани альянсу щодо допомоги Києву.

Загалом українцям знову дають зрозуміти, що протистояння з Росією – власне наша справа. У Варшаві НАТО ухвалило рішення про посилення своїх військ у країнах Балтії та Польщі. Зупиняти Кремль на Донбасі західні союзники схильні хіба що допомогою в реформуванні України та зміцненні її армії. За умови, що ми самі проявлятимемо волю і здатність до цього.

Анатолій МАРЦИНОВСЬКИЙ

НАБРАЛО ЧИННОСТІ ЕМБАРГО УКРАЇНИ НА РОСІЙСЬКІ ТОВАРИ

Кабінет Міністрів у відповідь на продовження Російською Федерацією продовольчого ембарго продовжив дію українських контрсанкцій до кінця 2017 року. Про це йдеться у постанові Кабінету Міністрів №417 від 6 липня 2016 року.

«Уряд продовжив до 31 грудня 2017 року дію заборони ввезення на митну територію України товарів, що походять із РФ, перелік яких затверджено постановою Кабінету Міністрів від 30 грудня 2015 р. №1147 «Про заборону ввезення на митну територію України товарів, що походять із РФ», – йдеться у документі. Як наголошується, рішення ухва-

лене для забезпечення національної безпеки України та у відповідь на продовження Російською Федерацією торговельних заборон та обмежень щодо України.

«Ухвалення постанови дозволить продовжити реалізацію заходів із економічної протидії країні, яка визнана агресором, і сприятиме забезпеченню захисту національних інтересів, безпеки, суверенітету і територіальної цілісності України, її економічної самостійності, а також відновленню порушених прав, свобод і законних інтересів громадян України», – зазначається у постанові.

Постанова набирає чинності з дня її опублікування.

Як відомо, 29 червня президент РФ Володимир Путін продовжив до кінця 2017-го дію продовольчого ембарго щодо держав, які ввели санкції проти Росії. Російське ембарго діє для українських товарів із 1 січня 2016 року.

У відповідь уряд України затвердив торгові контрзаходи і заборонив поставки російських продуктів харчування, а також низки інших товарів, сума на вартість імпорту яких відповідає вартості забороненого РФ українського експорту.

Продуктове ембарго щодо країн ЄС,

США, Канади, Австралії і Норвегії було введено у серпні 2014 року у відповідь на санкції Заходу, введені через дії РФ в Україні.

Пізніше Росія ввела ембарго щодо ще п'яти країн – Албанії, Чорногорії, Ісландії, Ліхтенштейну і (з 1 січня 2016 року) України.

УЖГОРОДСЬКА РОДИНА ШИЄ СЦЕНІЧНІ НАРОДНІ КОСТЮМИ

Оксана та Валерій Вовчки шиють народні костюми. Зазвичай це сценічний одяг. Але якщо б їх запитати, як їм спала на думку така ідея, вони не могли б сказати напевно. Просто дочка танцювала у «Джерельцях Карпат». І от дитячому колективу знадобилися нові сценічні костюми. Батьки взялися за цю роботу – і почалося...

Запрацювала «циганська пошта». Звістка про майстрів стала ширитися містом, Закарпаттям, Україною. Потім прийшли до них із ансамблю «Словенка» із смт Середнє, згодом завітав Закарпатський народний хор – реставрувати костюми. І закрутилося колесо щоденної праці. Починали шити вручну, й робота це була дуже копітка. Тільки три роки як перейшли на машинки.

А взагалі серед замовників мало таких, які знають, що саме вони хочуть. Це дуже рідкісні випадки. Щоправда, буває, принесуть старий костюм і просять пошити аналогічну річ. Тому доводиться все надолужувати власними знаннями.

Пані Оксана каже, що не дуже довіряє Інтернету, там можуть викласти будь-що. Орієнтується на праці фольклористів, особливо старі видання. Тепер практично немає кого запитати серед людей, як ці костюми виглядали насправді. Ця генерація вже відійшла. А нова не знає або має тільки приблизне уявлення про автентичну вишивку.

Ще музеї – непогане джерело інформації, де можна наколупати знань, особливо в запасниках. Але там почали колекції збирати тільки після 1945-го, тобто є костюми приблизно початку минулого століття. А от із XIX ст. практично нічого немає.

Подружжя Вовчків робить сценічний одяг і для колективів із інших областей. І там така ж картина: майже все автен-

тичне – забуте. Ну, ще з Франківщини, з Косова буває наближеним до істини. Але якщо дивитися на вишивку на базарах, то там нитка нитку доганяє. Тільки щоб продолалося, бо ж покупець хоче, аби ще й недорого вийшло в підсумку. Але колись у тих самих гуцульських вишивках на одному тільки рукаві могло поєднуватися кілька технік!

От тепер модна вишивка з маками. Але мало хто знає, що для наших предків це була невжиткова квітка, бо вона вважалася жалобною. Піон, лілея, гвоздика – так, вони побутовали в різних інтерпретаціях.

Звичайно, нині існує комп'ютерна графіка, тому й будь-чого можна понавишивати. Але зазвичай вишиванки у магазинах – це просто декоративний одяг, який утратив свій символізм. Тому знання треба збирати буквально по крупинках. Коли закарпатському хору шили сценічний одяг, брали книжку одного науковця і з лупою роздивлялися візерунки, щоб їх відновити.

Одного разу завітав до Вовчків народний колектив із угорського Дерцена. Дуже важко говорили українською. Звісно, дуже переживали, щоб зробити відповідний костюм, але не за якимось там шаблоном. Прийшли зі своїм малюнком, фотографіями, дуже докладно розповіли, що їм треба. Спочатку заговорили тільки дівочі костюми. Але коли прийшли, щоб пошити ще й чоловічі, вже з порога сказали: ми вам довіряємо, знаємо, що зробите добре!

Так само – із відомим хором ім. Верьовки. Звідти тільки телефонують: чи зможете такий от костюм пошити? В усьому іншому покладаються на ужгородських майстрів.

Цікаво було працювати з керівником ансамблю «Ужгород», якому виповни-

лося тридцять років. Віктор Шостако наголошував, що костюм має бути автентичним. Але він, до того ж, працює в музеї, тому багато чого підказав і сам родині Вовчків.

Валерій та Оксана кажуть, що їм боляче, коли серед сучасних сценічних костюмів бачать дуже мало справжніх народних. Адже зазвичай ті, хто шиє такий одяг, розробляють одну вишивку, а потім поміняють колір і з легкістю приліпляють до іншого регіону. А це неприпустимо! Та, на жаль, сьогодні на сцені хочуть, аби все виглядало якнайскравішим. Таке враження, що автентика в Україні потроху відмирає. І це на фоні нібито тотального захоплення вишиванкою та всіма народними атрибутами.

Бо як воно буває? Прийдуть до них із якогось колективу, якому треба доуконкомплектувати одяг. Подивившись на той ширвжиток, і не розумієш: чи у кравців совість спить, чи вони справді не знають, як це робити? Видно, взагалі не мають поняття про конструювання і технологію народного костюма. А замовникам теж хочеться розплакатися за грошима, які витратили. Бо бачать, як такий костюм має виглядати насправді.

Щоправда, проблем у цій справі багато. Наприклад, із тканинами. «Ми ж їх не самі виробляємо, а мусимо брати те, що є в нас на ринку, – каже пані Оксана. – Але буває, що ці тканини не дуже якісні. І ти не знаєш, як вони себе поведуть. Тому не люблю, коли кажуть: ми принесемо свої. Бо їх треба підбирати дуже ретельно. У радянські часи тканина була не такою привабливою, але вона не линяла, фарби були добротнішими. Тепер гірше. Коли кроїли для німців брюки, поки їх пошили, у всіх були червоні та чорні руки», – сміється пані Оксана. Та й нитки вже не мають таку добру славу, як колись. Проте

вони не настільки вигорають на сонці.

Багато колективів танцює та співає в одязі, пошитому родинною Вовчків. Замовляли в них костюми і колективи зі Словаччини, Словенії, Канади, навіть один мексиканський ансамбль. Із комп'ютерними програмами працює Валерій, а Оксана розробляє ескіз, на ній – уся підготовча робота. Але навіть із машинками ця робота надто копітка. Так, після вишивки треба добре почистити нитку, особливо якщо це вишивання хрестиком, потім попросувати тканину і тільки після цього викроювати.

Звичайно, Вовчки бувають на концертах своїх замовників. І це справді прекрасне відчуття, коли бачиш, як навколо вишитого тобою костюма розгортається цілий сюжет!

Мар'яна НЕЙМЕТІ

В'ЯЧЕСЛАВ БІГУН ПОКАЗАВ У ТЯЧЕВІ СВОЇ НОВІ ФІЛЬМИ

10 липня у кінотеатрі ім. Т. Шевченка в Тячеві відомий міжнародний кіномитець і правник В'ячеслав Бігун продемонстрував землякам свої нові фільми.

Як повідомляє Інтернет-ресурс «Тячів», це була вже четверта кінозустріч режисера з глядачами у рідному місті. Загалом тячівці мали нагоду побачити шість фільмів В'ячеслава: три художні («Мати» за оповіданням О. Довженка, «Страсті» про сучасну ситуацію та окупацію в Україні, «Місто Ангела» про Тячів) та стільки ж документальних («Пенальті правосуддя», «Я і є вона» про закарпатську партизанку Василю та «Серце мами Гонгадзе»). Цього разу автор привіз три кінокартини – «Ії хліб насущний», «Маруся» та кіно-есе «Лист Тарковському».

Перший фільм, презентований на кінопоказі, – «Ії хліб насущний», присвячений пам'яті жертв Голодомору 1932–1933 років. Це спогади 95-річної українки Лідії, яка пережила Голодомор, перемежовані документальними кадрами тих трагічних в історії України часів.

Цей фільм режисер передав до Національного музею жертв Голодомору в Києві. Його вже показали на п'яти фестивалях і відзначили нагородою як «Кращий документальний фільм» на

фестивалі «Зоряне містечко».

Друга кінострічка, презентована у Тячеві, – «Маруся». Перед показом В'ячеслав Бігун розповів про історію появи фільму «Маруся». Так, зняти фільм про непросту закарпатську долю його ще у 2014 році спонукала, зокрема, порада тренера з кікбоксингу Івана Куцини (нині депутата обласної ради).

«Далеко ходити не довелося, адже у кожного в родині є свій біль і трагедія, – сказав В'ячеслав Бігун. – Тому я вирішив зняти фільм про свою бабусю. Перед тячівською прем'єрою фільм «Маруся» бачили лише в Естонії. І там люди казали, що це не тільки доля окремої родини, а й їхня доля».

Головна героїня фільму – 82-річна бабуся В'ячеслава Марія Федорівна Свид також прийшла на показ.

У цій кіноісторії можна побачити мальовничі краєвиди захованого поміж гір села Округла та його мешканців. Бабуся автора – мати-героїня Марія Федорівна оповідає про своє життя: як 15-річною дівчиною їй довелося вийти замуж у друге село, бо «руські виселяли куркулів», як «руські» розбили побудований на заробітчанські гроші будинок їхньої сім'ї, найбільший у селі, забрали всю худобу

та запаси, а брата засудили на 7 років. Найзаможніша родина вимушена бідувати. Фільм також оповідає про наслідки землетрусу 2015 року в Округлі. Коли земні поштовхи сколихнули село, Марія Федорівна перебувала в лікарні. Перед її поверненням додому рідні відремонтували тріщини в оселі, щоб уберегти бабусю Марію від хвилювань.

Вслухаючись у щирю розповідь героїні, глядач співпереживає їй і відкриває для себе сторінки непрості історії Закарпаття.

Третя кіноробота – кіно-есе «Лист Тарковському».

«Це експериментальний для мене фільм, кіно-есе, трансформоване внутрішнє переживання у формі листа до відомого режисера Андрія Тарковського, написаний дорогою з Естонії до Франції», – так описав свою роботу автор.

Цей фільм уже демонстрували на шес-

ти кінофестивалів та відзначили двома нагородами.

Кожен з трьох фільмів по-своєму унікальний. Майстерна режисерська робота, значуща і близька тематика, вдало підібрана музика – все це гармонійно поєднується, проймає до глибини душі та спонукає до роздумів.

Після перегляду шанувальники винагородили автора оплесками, ділилися враженнями та дякували за гарне кіно. А В'ячеслав Бігун розповів про творчі плани, зокрема, про майбутню роботу над фільмом про відомого письменника та кіносценариста, вихідця з Дубового Івана Чендея. До речі, на тячівський кінопоказ приїхала дочка письменника Марія Чендей-Трещак з сім'єю.

Насамкінець зустрічі режисер пообіцяв і надалі знайомити земляків зі своїм творчим доробком на таких «домашніх» кінозустрічах.

ЗАКАРПАТСЬКИЙ ХУДОЖНИК ВАСИЛЬ СВАЛЯВЧИК ЗДОБУВ ЗВАННЯ НАРОДНОГО ХУДОЖНИКА УКРАЇНИ

У будь-які пори року художник з Ужгорода Василь Свалявчик – постійний гість Міжгірщини.

Звісно, сюди його манить незбагненна мальовнича краса, яку він витончено відображає на полотнах, і вони дійсно належать до розряду шедеврів. Василь Петрович визнає, що його творчі путівці справді найчастіше пролягають у верховинський край, який передусім своєю чарівністю додає йому наснаги і настрою у роботі, що саме ця глибинка – основна його творча лабораторія. Тут за своїх частих приїздів устиг познайомитися з

багатьма місцевими людьми, які стали його друзями.

Громадське об'єднання спілки художників «Карпатські кольори», членами якого є здебільшого міжгірські майстри пензля і яким керує його засновник-синевирец Василь Шиндра, висунуло заслуженого художника України В. П. Свалявчика на здобуття вищого звання – народного художника України, яке йому було нещодавно присуджено Указом Президента України з нагоди відзначення Дня Конституції України. Звичайно, ця рекомендація, яка втілилася у дійсність на високому

рівні, лиш додає авторитету як «Карпатським кольорам», так і загалом Міжгірщині.

А самого Василя Свалявчика прихильники його таланту на Верховині від усієї душі щиро вітають із черговим вагомим визнанням, зичать сучасному метру закарпатської школи живопису міцного здоров'я і нових творчих злетів.

Василь ПИЛИПЧИНЕЦЬ

АВГУСТИН ВОЛОШИН – ЗА УКРАЇНУ ДО КІНЦЯ

Для молодих українців наша держава – доконаний факт, вона ніби існувала завжди. З одного боку, це добре, адже немає шлейфа стереотипів минулого, але з іншого – може видатися, що Україна – це те, що впало з неба просто так. Однак зовсім інакше це виглядало років 30 тому, коли ще була міцною і, здавалося б, незломною радянська «машина». Що взагалі можна казати про 20–30-ті роки ХХ століття, коли український народ виявився розірваний між Польщею, СРСР, Румунією та Чехословаччиною, без бачення швидкого чи навіть узагалі будь-якого відновлення державності, а відтак – падіння народу в прірву асиміляції та зникнення. Але важкі часи народжують великих людей. Августин Волошин – серед них.

Усіх шпальт нашої газети не вистачить, щоб бодай поверхнево перерахувати те, що зробив цей скромний чоловік для Закарпаття й України загалом. У час, коли на Закарпатті те, що хотіло бути елітою краю, безпомічно хворе на русофільську та мадяронську хворобу, пробувало вести закарпатців невідомо яким «путєм», отець-монсеньйор Августин Волошин займався просвітницьком закарпатського люду без пафосної політичної демагогії, популізму і закордонних грошей від чергових імперських «добродіїв». Тому й не дивно, що його діяльність, а також діяльність його колег мала відчутний відгомін серед закарпатців. А відтак – різкий спалах українського руху на найбільш віддаленій, забутій попередньо мадярською владою території – Підкарпатській Русі. Августин Волошин разом із діячами українського руху домігся майже неможливого – зумів відкрити людям очі на те, що відбувається в світі навколо, якого вони роду. Зрозуміло, що ця діяльність не була вигідна «добродіям»-сусідам українського народу, проте була критично необхідною для самого народу.

Як результат у середині ХХ століття посеред тоталітарних держав, які всіма силами готувалися з'їсти одна одну, виникає Українська Держава. І хто б міг подумати – в колишній Підкарпатській Русі! Причому оголосила про майбутнє з'єднання всіх Українських земель у соборній державі!

Зрозуміло, що це пробачити Волошину не могли. Особливу ненависть він викликав у радянських шовіністів, адже зазіхнув на Україну, без якої існування імперії втрачало сенс. Тому Волошина слід було ліквідувати. Імперія загалом побудована на страху, і її раби-виконавці, й ідеологи також зліплені були зі страху. Боялися сімдесятидворічного чоловіка, людини в літах, боялися вільної людини духу і чину. Цьогоріч, 19 липня, маємо 71-шу річницю з дня смерті Президента Карпатської України Августина Волошина, закатованого в московській тюрмі рабами системи. Але дух неможливо вбити, а справа,

яка була зроблена Волошином, вижила, зміцніла і, врешті-решт, перемогла.

У цій статті – короткий нарис останніх місяців життя Президента, від його арешту в Празі, в травні 1945, до смерті – 19 липня 1945 року.

ПРАГА

14 жовтня 1938 року Августин Волошин дістав титул доктора права в Українському вільному університеті (УВУ) в Празі на факультеті права та суспільних наук. Це відбулося через тиждень після проголошення автономії Підкарпатської Русі. Потім відбулися відомі політичні перипетії, Августин Волошин очолив автономний уряд Карпатської України, розпочалися державотворчі процеси на Закарпатті, відтак Волошин фізично не мав часу для роботи в університеті. Як свідчать архівні документи, опубліковані дослідницею Т. Беднаржовою, в зимовому півріччі 1940–1941 років Августин Волошин уже мав лекції на філософському факультеті Українського вільного університету. В 1944–1945 роках мав прочитати для студентів курси лекцій із таких предметів: «Методологія морального виховання», «Теорія навчання», «Педагогічна телеологія», «Уривки педагогічної освіти» та «Нова доба української освіти».

Відомо, що під час викладання в УВУ Волошин плідно займався й літературною діяльністю. Як відзначають дослідники Микола Вегеш та Маріан Токар, згідно зі «Списком праць професорського персоналу УВУ, готових до друку або які мали бути готові до 01.06.1945 року, видно, що Августин Волошин підготував до друку історичну драму «Фабіола», книги «Теорія виховання», «Педагогічна телеологія» і продовжував працювати над «Методологією морального виховання», «Педагогічною хрестоматією», «Педагогічною психологією».

Августин Штефан зазначав, що в Празі А. Волошин написав також історичну п'єсу «Князь Лаборець» і драму «Син Срібної Землі Юрій Довжа», але гітлерівська цензура не дозволила їхню публікацію. Така ж доля спіткала інші твори А. Волошина, зокрема оповідання з верховинського життя «У плаю», переклади творів св. Августина «Божий Град» та «Ісповідання». Августин Волошин багато працював над перевиданням своїх головних праць з педагогіки, адже необхідно було їх довести до рівня вищої академічної освіти. Рукописи «Педагогічної дидактики», «Педагогічної методики» та двотомної «Педагогічної хрестоматії» були передані видавництву «Пробоем», яке очолював Степан Росоха, однак його власник був заарештований, а видавництво закрито. Яка подальша доля рукописів А. Волошина – невідомо.

Перебуваючи в еміграції, А. Волошин приділяв багато уваги залученню українських дітей до шкіл, гімназій. А. Штефан пригадував: «У

ліпні 1940 р. Президент Волошин написав мені, щоб я переселився до Праги й перебрав, рятував Модржанську українську гімназію, бо чехи хочуть її ліквідувати... По двох тижнях мене найменовано директором Модржанської української гімназії». Врятувавши цей навчальний заклад від закриття, А. Волошин на цьому не зупинився, а часто його відвідував, тішився, що близько 90 карпатоукраїнських хлопців і дівчат та близько 120 молодих людей із інших українських земель мали там регулярну середньошкільну науку та жили в гуртожитках. Августина Волошина не раз можна було зустріти і в інших місцях, де проживали українські діти. Так, у 1940 р. він відвідав інтернат для дітей емігрантів у Мозтанях. Піклувався він і про долю студентів Торговельної академії, яка опинилася в Словаччині. Уряд цієї країни не дуже радо поставився до появи українських академістів у Братиславі. Михайло Левида, який тепер проживає в Карлових Варах, пригадував: «Викладацький склад академії розпочав переговори з представниками словацьких властей про необхідність завершення навчального процесу для її студентів. Тільки після тривалих клопотань... їм було дозволено». І в цьому велика заслуга А. Волошина й А. Штефана.

В Українському вільному університеті Августин Волошин пройшов непростий шлях від рядового професора до ректора. За рішенням Сенату УВУ, ухваленому на своєму засіданні 16 квітня 1945 р., обов'язки ректора УВУ були покладені на А. Волошина.

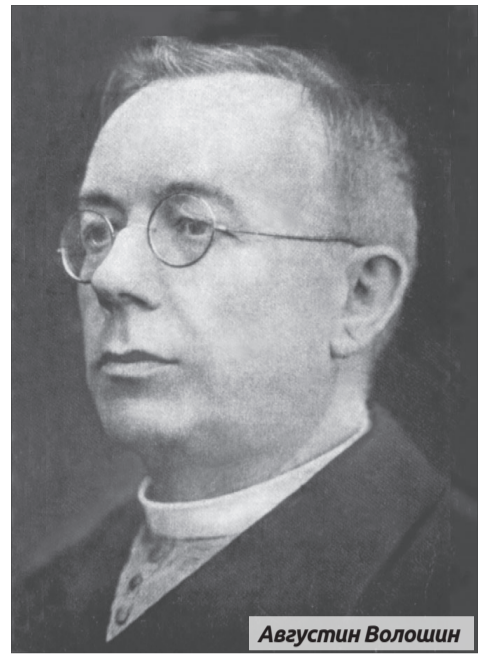
Хоча в Празі Августин Волошин себе віддавав педагогічній і науковій роботі, однак повністю політику не полишив. Протягом празького періоду він мав зустрічі з політичними діячами української еміграції Павлом Скоропадським і Андрієм Мельником.

АРЕШТ

...Закінчувався 1944 рік. Друга світова війна вступала в свою завершальну стадію. Четвертий український фронт ще перебував на Закарпатті, але своїм вістрям уже був спрямований на Європу. Попереду ще багато боїв, тисячі людей назавжди залишаться лежати в чужій землі, але те, що війні скоро кінець, знали, мабуть, усі. Разом із фронтом, немов його супроводжуючи, однак, будучи його складовою частиною, перебував вперед і так званий 4-й департамент «Смершу». Серед низки завдань, які були поставлені перед смершівцями, було «виловлення і знешкодження українських буржуазних націоналістів».

Перше знайомство А. Волошина з працівниками «Смершу» відбулося 11 травня 1945 р., однак тоді все обійшлося. У нього забрали ключі від ректорської канцелярії та архів (як нам тепер не вистачає матеріалів цього архіву!). Можливо, для того щоб «заспокоїти» похилого віку людину, Президентові видали «бумагу», згідно з якою він міг спокійно продовжувати займатися своєю роботою, не боячись арешту. Та все було далеко не так, як могло здатися на перший погляд. «Недрімлюче око» працівників «Смершу» уважно слідувало за кожним його кроком, а біля будинку на вулиці Подлипками, 12, де він мешкав, постійно чергували смершівці.

15 травня 1945 р. біля цього ж таки будинку зупинилася машина чеської поліції. З неї вийшла людина у формі офіцера МДБ. Минула мить – і капітан Шибайлов (так звали чи це було псевдо смершівця) вже відкривав двері будинку. Перекопаний у тому, що виникло якесь непорозуміння, господар показав документ і сказав, що його вже переслухали і звільнили. Офіцер запевнив, що турбуватись не потрібно, залишилось уладнати деякі формальності, незабаром його привезуть додому. Коли машина, в яку Шибайлов запропонував сісти Волошину, під'їхала до вулиці Делострелецької, колишній Президент,

Августин Волошин

імовірно, зрозумів, що він уже додому не повернеться. У будинку під номером 11 тимчасово розміщувався слідчий відділ «Смершу». Звичайно, вивіски, яка б про це говорила, на ньому не було.

В «Особовій справі Августина Волошина» знаходимо невелике повідомлення: «Задержан 15 мая 1945 года в Праге-16, ул. Подлипками, 12. При задержании изъята круглая печать с подписью «Президия правительства Подкарпатской Руси». До цього додамо, що Волошин був заарештований незаконно, адже співробітники МДБ СРСР навіть не пред'явили йому ордер на арешт. Названий документ був представлений Волошину слідчим головного управління «Смерш» майором Вайндорфом (№749) тільки 5 червня 1945 р., тобто тоді, коли він був в'язнем Лефортовської тюрми.

У 1948 р. в Німеччині були опубліковані спогади Івана Мондича (Н. Синевирського) «Смерш. Год в стане врага». Автор в 1945 р. працював перекладачем у контррозвідці «Смершу». Пропонуємо вашій увазі деякі уривки з цієї унікальної книги:

«Приїхало авто капітана Шибайлова. – Здоров, Микола! – Шибайлов усміхався. Його товсте і рожеве лице висловлювало вдоволення, що успішно виконав завдання.

– Пізнаєш?
Я подивився в сторону кругленького монсеньйора, що виступав з авто.

– Волошин!

– Так. Це він. Ваш бувший президент. Старик Волошин якось непритомно подивився в мою сторону. Мабуть, він навіть не бачив мене. Його очі блудили десь далеко, в невідомих краях.

– Куди дивишся, поп? На небо? Поздно! Нужно было раньше Богу молиться, а не политикой заниматься.

Волошин слухав Шибайлова байдуже.

– Ну, валяй, валяй вот с этим бойцом в подвал! Быстрее!

Волошин поспішив. Він якби все ще не вірив, що його арештовано... Я подивився в сторону, куди Волошин віддалявся. Вояк ударив прикладом його в спину...»

ЛЕФОРТОВО

Через деякий час А. Волошина перевезли до Москви і помістили в одну з камер-одиночок Лефортовської тюрми. Якою ж була ця твердина Міністерства державної безпеки? Споруджена ще при царизмі, ця тюрма була закрита в 1917 р. Однак після двадцятирічного «відпочинку» Й. Сталін у 1937 р. помістив у ній вищий командний склад армії на чолі з маршалом М. Тухачевським, і відтоді вона існує до наших днів. Відомий радянський розвідник Леопольд Треппер, який свого часу мав можливість детально ознайомитися з цією тюрмою, у своїх споминах «Велика гра» писав: «Споруда нагадує мені старовинну фортецю Сен-Жак д'Арк на Середземноморському узбережжі Палестини... Зсередини тюрма нагадує цирк, три поверхи колових галерей, вздовж яких розміщувались камери. Всередині – великий, пустинний плац, звідки можна наглядати за всіма поверхами».

Августин Волошин із сестрами-василіанками у Празі

Колишній військовий прокурор М. Ушов, який пройшов усі «кола пекла», так описав камеру, в якій він знаходився: «Камера, в яку я потрапив, являла собою довгу вузьку кімнатку у вигляді кам'яного мішка. Віконечко прикрито незмінним залізним козирком. Світло з вулиці ледь-ледь пробивалось. Щодоби горіла вмонтована в стелю електрична лампочка. Біля стін наглухо прикріплений невеликий, продовгуватий залізний столик, а поряд з ним масивна табуретка. Зліва при вході в камеру прикріплений металічний унітаз, а поряд – водопровідний кран і маленька раковина. Стіни на півтора метра зафарбовані густо-зеленою фарбою. В дверях камери, як і в інших тюрмах, невелике віконечко, у вигляді кватирки, так званий собачник, через який ув'язненим подається їжа, вода і робляться зауваження... В камері холодно. Всього 6-7 градусів тепла. Довго сидіти на одному місці неможливо. Ми не тільки ходили, але буквально бігали по камері, намагаючись хоч трохи зігрітись...»

Слід зазначити, що про існування такої тюрми мало хто знав, хоча чутки про неї існували. Один із в'язнів пригадував: «В три години ночі я був доставлений у Лефортівську тюрму. Про те, що існує така тюрма, я, старий москвич, не мав жодного уявлення...» Інший в'язень пише, що «Лефортівська тюрма відрізняється від інших тюрем особливою жорстокістю і страшним режимом. Чутки про неї доходили до тюрем інших міст. Деякі ув'язнені, які побували в Лефортівській тюрмі, від однієї тільки згадки про неї починали тремтисся».

Перебування в тюрмі негативно впливало на нервову систему ув'язненого. Як пригадував Треппер, людина не мала ні хвилини спочинку. Протягом години по десять разів відчинялися двері камери і лунали попередження: ви забагато ходите, ви дуже довго сидите, ви недостатньо рухаєтесь тощо. Заснути було майже неможливо, бо щовечора близько десятої години починалось занадто бурхливе тюремне життя: безперестанне гримання дверима, кроки тих, кого вели на допит. Годували надзвичайно погано. Складалось враження, що все робилося для того, щоб повністю підірвати здоров'я людини.

Під час арешту Волошину виповнилось 70 років. Можливо, в читачів промайне думка, що похилого віку людина перебувала в кращих умовах, мала які-небудь привілеї. На жаль, мусимо вас розчарувати, вік для ув'язненого не був спасінням. Ученому-мікробіологу Надсону, якого повели на допит, було 73 роки. І коли через дві доби (!) він повернувся, то товариші по камері його не впізнали: «Виглядав він дуже погано. Лице земляного кольору, очі запалені. Від утоми він ледве тримався на ногах... навіть не міг їсти».

ДОПИТИ

У Волошина не посоромились відібрати при арешті навіть золоті речі, які по праву належали йому як каноніку. До речі, коли на прохання вчених Ужгородського державного університету з Москви вислали для тимчасового користування «Особову справу Августина Волошина», то з цих цінних речей нічого не збереглося. Безперечно, що вони поповнили колекцію когось зі слідчих. І як не погодитися з М. Ушовим, який писав, що «співробітники НКВС були, як

правило, владолюбними, безчесними, дуже обмеженими і охочими до грошей і нагород, готовими в ім'я особистих інтересів здійснити будь-яку підлість, забувши про людську совість».

Перший допит Августина Волошина був 22 травня, після чого послідували наступні – 24 травня, 5,9,12,14,19 і 20 червня 1945 р. На останньому допиті йому було зачитано постанову про оголошення звинувачення. Уважно її прочитавши, Августин Волошин майже з усім погодився: «У чому мене звинувачують статті звинувачення мені зрозумілі... Винним себе визнаю». Можна собі уявити, до якого стану була доведена ця 70-літня людина, якщо вона визнавала себе винною навіть у тих «бідах», до яких не мала жодного стосунку. І дійсно, працівники МДБ могли примусити говорити навіть мертвого...

20 червня 1945 р. Августині Волошину було пред'явлено обвинувачення, згідно з яким він «проводив ворожу діяльність проти Радянського Союзу». Наводимо його повністю:

ПОСТАНОВЛЕНИЕ

(О предъявлении обвинения)

г. Москва, 1945, июня 20 дня

Я, следователь следственного отдела Главного управления «Смерш» майор Вайндорф, рассмотрев следственный материал по делу и приняв во внимание, что Волошин Августин Иванович достаточно изобличается в том, что являясь членом т.н. правительства Карпатской Украины и «Украинского народного объединения» проводил враждебную деятельность против Советского Союза,

постановил:

Руководствуясь стст.128 и 129 УПК РСФСР, привлечь Волошина Августина Ивановича в качестве обвиняемого по стст. 58-4 и 58—11 УК, о чем объяснить обвиняемому под расписку в настоящем постановлении.

«Согласен»

Начальник Отделения Следственного отдела

подполковник Кулешов.

«Утверждено»

Зам. начальника Следственного отдела

Главного управления «Смерш»

подполковник Флягин.

20 июня 1945 [З, Н-17681].

Після останнього допиту, який вів слідчий Вайндорф, здоров'я Августина Волошина різко погіршилося, і його перевели в Бутирську тюрму. Про перебування Волошина в Лефортові маємо свідчення В. Марчука з Житомирщини: «Сидів 8 місяців у Лефортівській тюрмі. Зразу після Дня Перемоги до мене в камеру-одиначку помістили Августина Волошина – Президента Карпатської України. Це був невисокий, повний чоловік років за 70. Він мав хворий шлунок і не міг їсти. Свою їжу віддавав мені. Потім до нас підсадили ще якогось Барковського, це був стукач, але ми цього не знали. Він заводив провокаційні розмови і потім доносив слідчому. Пам'ятаю такий випадок. Я не знав жодної молитви і Волошин учив мене «Отче наш». Коли наступного разу мене викликали на допит, слідчий сказав: «Ну, как, «Отче наш» выучил уже?» Тоді я не здогадався, звідки слідчий знає про молитву. Хто такий Барковський, дізнався в Бутирській тюрмі від одного викладача військової академії, до якого теж підсаджували Барковського.

Молодий Августин Волошин із сім'єю

Щодня Волошин розповідав про життя Ісуса Христа, також про себе, як він їздив до Рима, до Праги. Я дізнався, що Волошин зустрічався з Ріббентропом, Степаном Бандерою і Мельником, казав, що його звинувачують у германофільстві. Це слово я вперше почув від нього, і воно мені запам'яталося.

Одного разу в камері Волошин писав заяву на ім'я Молотова. У цій заяві він зазначив, що його заарештовано несправедливо, що він громадянин іншої держави. Пригадую початок заяви: «Прем'єр-министру господину Молотову от бывшего премьер-министра Закарпатской Руси доктора Волошина».

Із кожним днем Августин Іванович слабнув. Навіть сам вже не міг виходити на прогулянку. Ми брали його під руки і виводили гуляти. Одного разу він попросив його залишити. Коли ми повернулися з прогулянки, у камері його не застали. Два місяці був з нами. На все життя запам'ятав я цю добру і розумну людину».

Свідчення В. Марчука повністю підтверджуються даними заключення медичного персоналу Бутирської тюрми: «Врачебное заключение 10 июля 1945 г. Заключенный Волошин Августин Иванович 1874 г. рождения обратился впервые за медпомощью 23 мая 1945 г. с жалобами на боли в области сердца, одышку и общую слабость.

Объективно: заключенный правильного телосложения, с чрезмерным отложением жира, кожа и видимые слизистые бледны. Сердце – границы расширены во все стороны, тоны глухие, акцент на втором тоне аорты.

В легких ослабленное дыхание, сухие хрипы. Печень и селезенка не пульсируются, безболезненны.

В течение последнего времени заключенный резко ослаб, усилилась одышка и общая слабость, сильно отекали ноги, совершенно исчез аппетит. Заключенный встает и передвигается только с посторонней помощью.

Все вышеизложенное говорит за то, что у заключенного имеет-

ся кардиосклероз с упадком сердечной деятельности, вследствие чего он нуждается в немедленном направлении в больницу Бутырской тюрьмы для стационарного лечения.

Начальник санчасти Лефортовской тюрьмы НКГБ СССР

майор медицинской службы Яншин [З, Н-17681]».

Сучасні дослідники називали різні дати смерті Президента: 11, 14, 17 липня 1945 р. На основі «Справи Волошина» ми маємо можливість встановити точну дату смерті:

Акт

Заключенный Волошин Августин Иванович, 1874 г. рождения, находящийся в больнице с 11.VII.1945 по поводу декомпенсированного порока сердца, воспаления почек, хронического колита, 19.VII.1945 в 15 час. 20 минут умер от паралича сердца.

Так закінчилося життя славного сина українського народу, Президента Карпатської України Августина Івановича Волошина. У «Заповіті», написаному 19 серпня 1944 р. у Празі, Волошин вважав, що «лиш загальнохристиянська етика, що стоїть над народами й державами, може забезпечити й нашому народові почесне місце в родині цивілізованих націй». До цього ми повинні прагнути.

Олексій ШАФРАНЬОШ

У статті використаний матеріал праці:

Вегеш М. М. Кляп М. І., Тарасюк В. Ю.,

Токар М. Ю. Августин Волошин.

Життя і помисли президента

Карпатської України.

А. Волошин і його прийомні діти

РОЗРОБЛЯЄТЬСЯ РЕГЛАМЕНТ ВИЩОЇ РАДИ ПРАВОСУДДЯ

У Вищій раді юстиції стартувала робота над регламентом Вищої ради правосуддя. Над документом також працюватимуть експерти Асоціації правників України та проекту ЄС «Підтримка реформ у сфері юстиції в Україні».

Як повідомили «ЗІБ» у ВРЮ, перше засідання робочої групи відбулось 4 липня. Зауважимо, згідно зі змінами до Конституції, Вища рада юстиції має бути реорганізована у Вищу раду правосуддя.

Вища рада правосуддя займатиметься таким:

- вноситиме подання про призначення судді на посаду;
- ухвалюватиме рішення щодо порушення суддею чи прокурором вимог про несумісність;
- розглядатиме скарги на рішення відповідного органу про притягнення до дисциплінарної відповідальності судді чи прокурора;
- ухвалюватиме рішення про звільнення судді з посади;
- надаватиме згоду на затримання судді чи утримання його під вартою;
- ухвалюватиме рішення про тимчасове відсторонення судді від здійснення правосуддя;
- вживатиме заходів щодо забезпечення незалежності суддів;
- ухвалюватиме рішення про переведення судді з одного суду до іншого, виконуватиме інші функції відповідно до закону.

Для повноцінної реалізації цих змін необхідно, щоб набрав чинності Закон «Про судоустрій і статус суддів» (досі не підписаний Президентом України) та було ухвалено Закон «Про Вищу раду правосуддя», робота над яким триває.

Відзначається, що дискусія торкнулася проблемних питань законопроекту, зокрема щодо доцільності впровадження принципу змагальності у дисциплінарний процес, а також обсягу прав заявника та судді, процедури оскарження рішень дисциплінарних палат Вищої ради правосуддя та забезпечення права на захист, необхідності більш чіткого врегулювання строків розгляду дисциплінарних справ, зокрема в майбутньому регламенті Вищої ради правосуддя, та інших питань.

Від Проекту ЄС участь у першому засіданні робочої групи взяли міжнародний експерт проекту, суддя апеляційного суду Литви Артурас Дрюкас, національний експерт проекту Юлія Землицька, а також президент Асоціації правників України Денис Бугай, експерт проекту «Ефективність дисциплінарних органів в системі судочинства» Ярина Дупай. Від Вищої ради юстиції – члени секції ВРЮ з питань призначення суддів на посади та звільнення їх із посад Наталя Волковичька, Алла Олійник, члени дисциплінарної секції Андрій Бойко, Ірина Мамонтова, Анатолій Мірошніченко, а також працівники секретаріату: начальник відділу міжнародного співробітництва Владислав Гуртенко, начальник відділу взаємодії зі ЗМІ Оксана Лисенко, головний спеціаліст відділу міжнародного співробітництва Дар'я Богатчук.

ПРАКТИКА У НОРМАТИВНІЙ ЗАЛЕЖНОСТІ

Якщо Європейський суд із прав людини вказує на недоліки у рішенні, це ще не означає, що провинна лежить на самому законнику. Саме такого висновку дійшла Вища рада юстиції, адже суддям доводиться застосовувати ті норми, які ухвалює парламент. І саме на цьому етапі й можуть виникнути труднощі.

ЗАХИСТ НЕ ПЕРЕДБАЧЕНО

Коли мова йде про роботу Тимчасової спеціальної комісії з перевірки суддів судів загальної юрисдикції, передусім згадуються скарги на взяття під варту учасників подій на Майдані та позбавлення посвідчень водія. Разом із Законом «Про відновлення довіри до судової влади в Україні» було передбачено, що до повноважень ТСК належала і перевірка суддів, «які ухвалили рішення з допущенням порушень Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, констатованих у рішенні Європейського суду з прав людини». Скарги на таких законників перейшли «у спадок» і до ВРЮ.

Зокрема, Українська Гельсінська спілка з прав людини звернулася зі скаргою на суддів Верховного Суду Анатолія Скотаря та Олену Кузьменко. Щоправда, за той час, доки матеріали чекали своєї черги, перший уже встиг піти у відставку, а тому скарга на нього мала залишитися без розгляду. А ось підстави для застосування санкцій стосовно О. Кузьменко, на думку скаржника, залишались.

Заява правозахисників була мотивована тим, що наслідком рішення суддів стало встановлення ЄСПЛ порушення конвенції у справі «Максименко проти України». Адже громадянину було відмовлено у наданні безоплатної правової допомоги під час розгляду справи у ВС.

Член ВРЮ Анатолій Мірошніченко зазначив, що ЄСПЛ дійсно констатував порушення ст. 6 конвенції.

Водночас у рішенні Суду зазначено, що відмова у наданні безоплатної правової

допомоги обумовлена відсутністю «будь-якої процедури призначення захисника для надання безоплатної правової допомоги на тій стадії провадження, коли відповідно до Кримінального процесуального кодексу така юридична допомога вже більше не була обов'язковою». Таким чином, наголосив А. Мірошніченко, порушення прав людини є наслідком відсутності необхідних механізмів. Відповідно, воно не було наслідком дій суддів, які розглядали справу. У результаті і доповідач, і більшість членів Ради не побачили підстав для відкриття дисциплінарного провадження.

АВІАЦІЙНІ ПЕРЕСТОРОГИ

За результатами розгляду в ЄСПЛ із заявою звернулася профспілкова організація «Професійна спілка бортпроводників ЗАТ «Авіакомпанія «Аеросвіт». Вони скаржились одразу на 5 суддів із Бориспільського міськрайонного суду, Апеляційного суду Київської області та Вищого спеціалізованого суду з розгляду цивільних і кримінальних справ.

Ще у 2011 р. суд до першої інстанції задовольнив позов авіакомпанії про визнання страйку незаконним. Така позиція спиралась на ст.18 Закону «Про транспорт», відповідно до якої «страйк на підприємствах транспорту допускається у разі невиконання адміністрацією підприємства умов тарифних угод, крім випадків, пов'язаних з перевезенням пасажирів, обслуговуванням безперервно діючих виробництв, а також коли страйк становить загрозу життю і здоров'ю людини». Згодом цей вердикт витримав перевірку апеляційною та касаційною інстанціями.

Зі свого боку, ЄСПЛ ухвалив рішення у справі «Веніамін Тимошенко та інші проти України», в якому вказав на порушення ст. 11 конвенції, за якою право мирних зібрань і створення профспілок «не підлягає жодним обмеженням, за винятком тих, що встановлені законом і є необхід-

ними в демократичному суспільстві в інтересах національного або громадського безпеки, для запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я чи моралі або для захисту прав і свобод інших осіб». При цьому у Страсбурзі встановили, що хоча заборона страйку і ґрунтувалась на національному законодавстві, закон «не був достатньо точним і передбачуваним».

«Таким чином, судді неправильно застосували норми матеріального права. Зокрема не була врахована ст. 11 конвенції. Водночас така позиція не може визнаватися як такою, що «ґрунтується на умислі або грубій необережності суддів. Адже вони посилались на закон», — наголосив А. Мірошніченко.

Як наслідок, неправильне застосування норм не утворює складу дисциплінарного провадження, вважає член Ради. У цьому випадку більшість членів колегіального органу погодились з такою позицією.

Розгляд цих скарг виявляє не лише недоліки в роботі законодавця, але й бажання сторін покласти провинну за порушення своїх прав саме на суддів, хоча їм доводиться працювати з тією «матеріальною базою», яку вони отримують від Верховної Ради. І в результаті Україна продовжує обіймати лідируючі позиції за кількістю скарг до ЄСПЛ, хоча називати це провинною тільки суддів навряд чи доречно.

Олексій ПИСАРЕВ

ХТО СЛІДКУВАТИМЕ ЗА БАГАТОПОВЕРХІВКАМИ ДО ПРИЗНАЧЕННЯ УПРАВИТЕЛЯ?

У разі якщо об'єднання співвласників багатоквартирного будинку не створено, управителя цього будинку призначають за результатами конкурсу, проведеного місцевою владою. До обрання такого управителя за будинком слідкуватиме той виконавець послуг, який займався цим і раніше.

Відповідний Закон «Про внесення змін до статті 13 Закону України «Про особливості здійснення права власності у багатоквартирному будинку» опублікували в «Голосі України».

Зауважимо, у разі якщо місцевою радою або її виконавчим органом було ухвалено рішення про делегування іншому органу – суб'єкту владних повноважень функцій зі здійснення управління об'єктами житлово-комунального господарства, забезпечення їхнього утримання та ефективної експлуатації, управитель призначається на конкурсних засадах таким органом.

У такому разі ціна послуги з управління багатоквартирним будинком визначається за результатами конкурсу, який проводиться в порядку, встановленому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної житлової політики і політики у сфері житлово-комунального господарства, а

договір про надання послуг з управління багатоквартирним будинком строком на один рік від імені співвласників підписує уповноважена особа виконавчого органу відповідної місцевої ради, за рішенням якого призначено управителя. Якщо за один місяць до закінчення зазначеного строку жодна зі сторін не повідомить письмово другу сторону про відмову від договору, договір вважається продовженим на черговий однорічний строк.

У період від оголошення конкурсу з призначення управителя багатоквартирного будинку до моменту визначення переможців конкурсу і укладення договорів про надання послуг з управління багатоквартирним будинком послуги з утримання будинків, споруд та прибудинкових територій продовжують надавати у відповідних багатоквартирних будинках виконавці таких послуг, які надавали відповідні послуги до початку проведення конкурсу.

Якщо протягом дії договору про надання послуг з управління багатоквартирним будинком, укладеного за результатами конкурсу, співвласники ухвалюють рішення про зміну форми управління будинком або про обрання іншого управителя, співвласники мають право достроково

розірвати такий договір.

У разі зміни форми управління багатоквартирним будинком або обрання іншого управителя виконавець послуг з утримання будинків, споруд та прибудинкових територій має здійснити остаточне нарахування плати за послуги відповідно до фактичних нарахувань та обсягів наданих послуг.

Співвласники багатоквартирних будинків, утримання яких до дня набрання чинності цим Законом здійснювали житлово-будівельні (житлові) кооперативи продовжують відшкодовувати витрати на утримання відповідних будинків, споруд та прибудинкових територій таким кооперативам до моменту створення в багатоквартирному будинку об'єднання співвласників багатоквартирного будинку (зокрема шляхом реорганізації кооперативу) або ухвалення співвласниками рішення про форму управління багатоквартирним будинком.

ВЕРХОВНИЙ СУД УКРАЇНИ ВИСЛОВИВСЯ ЩОДО ВИСЕЛЕННЯ

Постановою від 22.06.2016 у справі №6-197цс16 Верховний Суд висловив правову позицію щодо усунення перешкод у користуванні власністю шляхом виселення. Як виняток допускається виселення громадян без надання іншого жилого приміщення при зверненні стягнення на жиле приміщення, що було придбане громадянином за рахунок кредиту, повернення якого забезпечене іпотекою відповідного приміщення.

За змістом ч. 2 ст. 40 Закону «Про іпотеку» та ч. 3 ст. 109 Житлового кодексу

УРСР у редакції, чинній на час виникнення спірних правовідносин, після ухвалення рішення про звернення стягнення на переданий в іпотеку житловий будинок чи приміщення шляхом позасудового врегулювання на підставі договору всі мешканці зобов'язані на письмову вимогу іпотекодержателя або нового власника добровільно звільнити житловий будинок чи жиле приміщення протягом одного місяця з дня отримання цієї вимоги. Якщо мешканці добровільно не звільняють житловий будинок або приміщення у встановлений або інший погоджений сторонами строк, їхнє примусове виселення здійснюється на підставі рішення суду.

Відповідно до ч. 2 ст. 109 ЖК УРСР громадянам, яких виселяють із жилих приміщень, одночасно надається інше постійне жиле приміщення, за винятком виселення громадян при зверненні стягнення на жилі приміщення, що були придбані ними

за рахунок банківського кредиту чи іншої особи, повернення якого забезпечене іпотекою відповідного жилого приміщення. Постійне жиле приміщення, що надається особі, яку виселяють, повинно бути зазначено в рішенні суду.

Аналіз зазначених правових норм дає підстави для висновку про те, що під час ухвалення судового рішення про виселення мешканців при зверненні стягнення на жиле приміщення застосовуються як положення ст. 40 Закону «Про іпотеку», так і норма ст. 109 ЖК УРСР.

Адвокатське бюро «Срібна Земля»

НАДАННЯ ПРАВОВОЇ ДОПОМОГИ
ФІЗИЧНИМ ТА ЮРИДИЧНИМ ОСОБАМ

Адреса: 88000, Закарпатська область, м. Ужгород, вул. Гойди, 4, т./ф.: 8 (0312) 61-28-01; 8 (03122) 3-31-32; моб.: 050 611 38 24; 099 257 74 93; E-mail: aau_2006@ukr.net.ua.

У ШКОЛІ ЗМЕНШУЄТЬСЯ ІНТЕРЕС ДО МАТЕМАТИЧНИХ ДИСЦИПЛІН

Інноваційне виробництво та високо-технологічний бізнес, які є головними двигунами сучасної економіки, не розвиватимуться в Україні без належного рівня математичної та природничої освіти. Про це йшлося під час засідання Асоціації ректорів вищих технічних навчальних закладів, яке відбулося на базі Національного гірничого університету.

У засіданні взяли участь міністр освіти Лілія Гриневич, ректори і представники понад 25 ВНЗ України, керівники великих промислових підприємств і компаній.

«Ми всі розуміємо, що наша країна матиме майбутнє, якщо розвиватиме високотехнологічну інноваційну економіку. Тому якщо ми не введемо на новий рівень інженерно-технічну та природничу освіту, то не зможемо рухатися далі», – зазначила міністр освіти.

Вона, аналізуючи загальні процеси в освіті, констатувала зниження інтересу

до вивчення математичних і природничих дисциплін у середній школі, що негативно позначається на інженерно-технічній та природничій освіті у вищій школі.

«Це дуже небезпечно, оскільки технічні виші є джерелом для оновлення кадрів високотехнологічного бізнесу. Ми спільно повинні знайти точки росту, моделі, щоб вийти з цієї кризи», – підкреслила Лілія Гриневич.

Зі свого боку, ректор НТУ «Київський політехнічний інститут» Михайло Згуровський наголосив на необхідності визнання стратегічного значення технічної та природничо-математичної освіти.

«Ми маємо сформулювати завдання для країни – подвоїти ВВП до 450 млрд. доларів на рік, при цьому зберігаючи стабільність суспільної та культурної систем. Для досягнення таких результатів країна має перейти на високотехнологічний шлях розвитку. Це можна зробити тіль-

ки якщо активізувати головні кластери економіки, які є найбільш конкурентними. Такими кластерами для України, за даними Світового центру даних з геоінформатики та сталого розвитку, є: аграрний сектор, військово-промисловий комплекс, створення нових речовин і матеріалів, IT, нова енергетика, високотехнологічне машинобудування, науки про людину, транзитна інфраструктура, туризм. Очевидно, що без визнання стратегічного значення технічної та природничо-математичної освіти розвивати ці кластери буде просто нікому», – зазначив Згуровський.

Учасники засідання відзначили, що подолання кризових явищ у технічній і природничій освіті пов'язане з посилен-

ням співпраці з інноваційним бізнесом. У ході засідання обговорювалися проблеми забезпечення потреб держави фахівцями технічного і природничого профілю, принципи формування державного замовлення, стан підготовки до європейської акредитації інженерних програм в Україні, принципи вдосконалення ЗНО, розширення співпраці між бізнесом, освітою і наукою тощо.

ЯК АБІТУРІЄНТАМ ПОДАТИ ЗАЯВУ НА ВСТУП ДО ВНЗ?

11 липня розпочалася вступна кампанія до вищих навчальних закладів України. Цьогоріч абітурієнти, які мають атестат про повну загальну середню освіту та сертифікат ЗНО 2016 року і бажають вступити на денну форму навчання за ступеннями: молодший бакалавр, бакалавр (магістр і спеціаліст медичного, фармацевтичного або ветеринарного спрямувань), подаватимуть заяви через Інтернет. Кожен абітурієнт у 2016 році зможе подати 15 заяв на 5 різних спеціальностей у будь-який університет за власним вибором.

Із метою практичної допомоги вступникам Державним підприємством «Інфоресурс» розроблено спеціальну інструкцію, що містить пояснення, як правильно подати документи до вищих навчальних закладів.

Реєстрація вступників відбувати-

меться на сайті: <http://ez.osvitavsiv.org.ua/>.

Правильність і достовірність введених під час реєстрації даних є одним із визначальних факторів для успішного подання заяви про вступ. Наприклад, середній бал атестата про повну загальну середню освіту вступник має вводити вручну, а також завантажити сканкопію додатку до атестата. У випадку якщо навчальний заклад при перевірці виявить помилкові дані про середній бал атестата, він має право відмовити абітурієнту в участі у конкурсному відборі.

У Міністерстві освіти і науки розпочато роботу консультативних телефонних ліній із питань вступу абітурієнтів до вищих навчальних закладів.

Фахівці МОН і волонтери громадської організації «Фонд «Відкрита по-

літика» консультуватимуть громадян із питань вступу до вищих навчальних закладів за номерами: (044) 481-32-15 та 068-951-25-13.

Для дзвінків з території Криму та тимчасово непідконтрольних територій Донецької та Луганської областей працюють такі номери: 050-550-54-11 та 0 800 504 425.

РІЧНІ МАГІСТЕРСЬКІ ПРОГРАМИ НЕ ДІСТАЛИ АКРЕДИТАЦІЮ

Члени Акредитаційної комісії України відмовили в акредитації магістерських спеціальностей, за якими навчання здійснювалося лише один рік. Про це йдеться у повідомленні МОН.

За словами міністра освіти Лілії Гриневич, акредитувати магістерські спеціальності, за якими навчання відбувалося лише рік, не можна, оскільки законом передбачено півтора або два роки.

«Ті університети, які виконують норми закону, мають право на отримання диплома державного зразка, а ті, хто не виконують, нехай видають дипломи власного зразка. Потрібно обов'язково звернути увагу навчальних закладів на цю ситуацію», – зазначила Лілія Гриневич.

У Міносвіти повідомили, що єдиним

винятком можуть бути лише магістерські спеціальності «Державна служба», де навчання триває рік, але здійснюється переважно на базі повної вищої освіти та щодо якої існує окрема, наразі не змінена Постанова Кабінету Міністрів України №789 від 29 липня 2009 року, що прямо передбачає річну тривалість навчання.

Як пропозиції щодо контролю за дотриманням норм про тривалість навчання члени Акредитаційної комісії запропонували більш уважно ставитися до процесу реєстрації умов прийому до навчальних закладів.

Акредитаційна комісія також застосувала рішення попереднього засідання щодо індивідуального підходу до акредитації спеціальностей у вищих навчальних за-

кладах, переміщених із тимчасово окупованих територій. Зокрема, це стосується і контингенту студентів, оскільки в екстремальних умовах 2015 року такі вищі навчальні заклади просто не могли здійснити набір студентів, який би відповідав за кількістю встановленим нормативам.

КАРПАТСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ імені Августина Волошина

Підготовка бакалаврів і магістрів за спеціальностями:

- Правознавство;
- Фінанси і кредит;
- IT-технології та програмування;
- Основи техніки та інженерного програмування;
- Філософія;
- Богослов'я;
- Психологія;
- Медична психологія;
- Підготовка офіцерів запасу.

Міжнародна програма подвійного диплома з університетами Євросоюзу за спеціальностями:

- Інформаційні технології (IT);
- Основи техніки та інженерного програмування;
- Міжнародні відносини та зовнішня торгівля;
- Управління бізнесом;
- Філософія;
- Психологія;
- Соціальна педагогіка;
- Англійська мова та література;
- Німецька мова та література;
- Туризм і готельна справа.

Ужгородський гуманітарно-економічний коледж

Підготовка молодших спеціалістів (на базі 9 класів) за спеціальностями:

- Правознавство;
- Фінанси і кредит.

ПРИ УНІВЕРСИТЕТІ ТА АКАДЕМІЇ ДІЄ АСПІРАНТУРА І ДОКТОРАНТУРА

м. Ужгород, вул. Гойди, 4; тел.: + 38 099 369 33 77; (0312) 61 20 08; 61 29 45; www.kau.com.ua; www.uuba.org.ua

АРХІРЕЙСЬКИЙ СОБОР УАПЦ ЗВЕРНУВСЯ ДО ВСЕЛЕНСЬКОГО ПАТРІАРХА З ПРОХАННЯМ ПРО ПРИЙНЯТТЯ УАПЦ ДО КОНСТАНТИНОПОЛЬСЬКОЇ МАТЕРІ-ЦЕРКВИ НА ПРАВАХ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ ДО 1686 РОКУ

5 липня під головуванням Блаженнішого Макарія Малетича, Митрополита Київського і всієї України, Предстоятеля Української Автокефальної Православної Церкви, в резиденції Київської патріархії в Києві відбулось чергове засідання Архірейського Собору УАПЦ.

У ході роботи Собору було розглянуто такі питання:

1. Рішення Святого і Великого Собору Православної Церкви, який відбувся в червні цього року на о. Крит, та їхня підтримка.

2. Підтримка звернення Верховної Ради України до Всесвятійшого Вселенського Патріарха Варфоломія I про надання Православної Церкви в Україні автокефалії.

3. Звернення до Всесвятійшого Вселенського Патріарха Варфоломія I про унормування канонічного статусу Української Автокефальної Православної Церкви на міжцерковному рівні та входження УАПЦ до повноти Константинопольської Матері-Церкви на правах Української Церкви до 1686 року.

4. Повторне звернення до Президента України та прем'єр-міністра України з проханням про зустріч із архієреями УАПЦ.

5. Призначення виконуючого обов'язки керуючого Черкасько-Кіровоградською єпархією Високопреосвященнішого Афанасія Шкурупія, архієпископа Харківського і Полтавського.

6. Звернення до українського народу з нагоди 25-річчя відновлення державної незалежності України.

7. Затвердження положень про ордени УАПЦ (благочинного Гетьмана Петра Сагайдачного та преподобного Іллі Муромця).

8. Різне.

За результатами засідання Архірейський Собор Української Автокефальної Православної Церкви, зокрема, ухвалив:

Із метою консолідації всього православ'я на теренах України, подолання розділення українських православних та утвердження єдиної Помісної Автокефальної Української Православної Церкви звернутися до Всесвятійшого Варфоломія I, архієпископа Константинополя – Нового Риму, Вселенського Патріарха з проханням про прийняття Української Автокефальної Православної Церкви до складу Константинопольської Матері-Церкви на правах Української Церкви з центром Митрополії в Києві до 1686 року та, відповідно до рішень Святого і Великого Православного Собору на о. Крит цього року, про надання автономного статусу Церквам.

У своєму зверненні Архірейський Собор наголосив на тому, що Українська Автокефальна Православна Церква бере початок церковного будівництва від апостольського благословення апостола українського Андрія Первозваного (33–70 рр. I ст.), Скіфської єпархії (II – середина IX ст.), Української (Руської) Церкви з центром

Митрополії в Києві (862 – 1686 рр.) та визнання в 988 році християнства державною релігією в Русі-Україні.

За новітніх часів XX століття повнота Української Автокефальної Православної Церкви має столітню історію від часу підтвердження проголошеного раніше (5 травня 1920 р.) свого відродження як незалежної Помісної Церкви на Всеукраїнському Православному Соборі в Києві 14–30 жовтня 1921 року, а також благословення на відновлення ієрархії УАПЦ під час Другої світової війни (1942–1944 рр.) Предстоятелем Автокефальної Православної Церкви в Польщі Митрополитом Діонісієм Валединським та третього відродження УАПЦ в 1989–1990 рр. за Предстоятельства Святейшого Мстислава Скрипника, Патріарха Київського і всієї України (який одночасно був і Першоєрархом УАПЦ в США та УАПЦ в Діаспорі, які наразі є у складі Вселенського Патріархату).

Повний текст звернення буде надруковано найближчим часом.

Участь у роботі Архірейського Собору Української Автокефальної Православної Церкви взяла: Блаженніший Макарій Малетич, Митрополит Київський і всієї України, Предстоятель УАПЦ, Високопреосвященніший Андрій Абрамчук, митрополит Галицький, керуючий Івано-Франківською єпархією, Роман Балащук, митрополит Вінницький і Брацлавський, керуючий Вінницько-Брацлавською єпархією, Володимир Шлапак,

архієпископ Житомирський і Поліський, керуючий Житомирською єпархією, Афанасій Шкурупія, архієпископ Харківський і Полтавський, керуючий Харківсько-Полтавською єпархією, Герман Семанчук, архієпископ Чернівецький і Хотинський, керуючий Чернівецько-Хотинською єпархією, Мстислав Гук, архієпископ Тернопільський і Подільський, керуючий Тернопільською єпархією, Преосвященніший Кирило Михайлюк, єпископ Ужгородський і Закарпатський, керуючий Закарпатською єпархією, Віктор Бедь, єпископ Мукачівський і Карпатський, керуючий Карпатською єпархією, Борис Харко, єпископ Херсонський і Миколаївський, керуючий Таврійською єпархією, Геронтій Олянський, єпископ, настоятель Свято-Пантелеймонівського монастиря, та члени Патріаршої ради: протоієрей Дмитро Присяжний, протоієрей Ігор Прийдун, Роман Максимович, Петро Бекерук.

ром на честь апостола українського Андрія Первозваного в Києві на таких же умовах, що діяли у попередні роки (зокрема протягом 11.03.2010–11.03.2015).

Єпископат засвідчив повагу до Міністерства культури України та висловив прохання такого ж ставлення з боку державного відомства.

ПРЕДСТАВНИКИ ЄПІСКОПАТУ УАПЦ ВІДВІДАЛИ МІНІСТЕРСТВО КУЛЬТУРИ УКРАЇНИ З РОБОЧИМ ВІЗИТОМ

6 липня представники єпископату Української Автокефальної Православної Церкви на чолі з Блаженнішим Макарієм Малетичем, Митрополитом Київським і всієї України, Предстоятелем УАПЦ, відвідали Міністерство культури України.

У ході візиту відбулась зустріч із заступником міністра культури Тамарою Мазур, відповідальними працівниками Департаменту в справах релігій та національностей і профільних підрозділів міністерства. Під час зустрічі було порушено питання ігнорування окремими представниками влади прав і законних інтересів вірних Української Автокефальної Православної Церкви.

Сторони з'ясували питання щодо довго-

тривалої нерестрації статутів єпархіальних управлінь Карпатської, Закарпатської та Житомирської єпархій УАПЦ й отримали відповідь про те, що статутні документи єпархіального управління Карпатської єпархії (Закарпатська область) після доопрацювання і належного погодження перебувають на офіційному підписанні. Щодо інших єпархій – триває робота з їхнього доопрацювання.

Заступник міністра погодилась також із зауваженнями Преосвященнішого Віктора Бедь, єпископа Мукачівського і Карпатського, про недопустимість пересилання та передачі третім особам персональних даних осіб, які звертаються до обласних

державних адміністрацій про реєстрацію статутів релігійних громад. Така практика, яка має місце, зокрема, на Закарпатті, з ініціативи відповідального працівника відділу національностей та релігій ОДА М. В. Лендел, є незаконною і порушує конституційні права на свободу совісті, положення Закону «Про свободу совісті та релігійні організації» та Закону України «Про захист персональних даних». Щодо цього питання заступник міністра Тамара Мазур пообіцяла надіслати відповідні вказівки до обласних державних адміністрацій.

Одним із головних питань, порушених під час зустрічі, було продовження і підписання договору користування патріаршим собо-

ГОЛОВА ДУХОВНО-ОСВІТНЬОЇ КОМІСІЇ УАПЦ ЄПІСКОП ВІКТОР БЕДЬ УДОСТОЇВ АКАДЕМІКА ІГОРЯ БРІТЧЕНКА МЕДАЛІ «НЕСТОРА ЛІТОПИСЦЯ» І СТУПЕНЯ

7 липня Преосвященніший Віктор Бедь, єпископ Мукачівський і Карпатський, голова Комісії з духовності, освіти та катехизації Української Автокефальної Православної Церкви, президент Міжнародної академії богословських наук, за багаторічну добросовісну роботу на ниві української вищої освіти і науки та заслуги перед Православною Церквою удостоїв відомого українського економіста, науковця, педагога, доктора економічних наук, професора, академіка МАБН Ігоря Геннадійовича Брітченка академічної медалі «Нестора Літописця» I ступеня.

Із цієї нагоди колективи Карпатського університету імені Августина Волошина та Української богословської академії в Ужгороді сердечно вітають Ігоря Геннадійовича та зичать життєвого щастя і подальших наукових звершень на ниві української вищої освіти та науки.

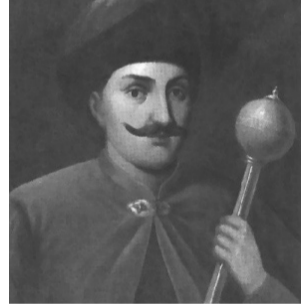
ЄПІСКОП ВІКТОР БЕДЬ ВІДСЛУЖИВ МОЛЕБЕНЬ ЗА УКРАЇНУ ТА УКРАЇНСЬКЕ ВІЙСЬКО ДО 357-РІЧЧЯ ВЕЛИКОЇ ПЕРЕМОГИ ГЕТЬМАНА УКРАЇНИ ІВАНА ВИГОВСЬКОГО НАД ОКУПАЦІЙНИМИ ВІЙСЬКАМИ МОСКОВСЬКОГО ЦАРЯ ОЛЕКСІЯ I

7 липня Преосвященніший Віктор Бедь, єпископ Мукачівський і Карпатський, керуючий Карпатською єпархією Української Автокефальної Православної Церкви, ректор Карпатського університету імені Августина Волошина та Української богословської академії в Ужгороді, відслужив вечірній подячний молебень за Україну й Українське військо до 357-річчя Великої Перемоги українського війська на чолі з Гетьманом України Іваном Виговським над окупаційними військами московського царя Олексія I з роду Кобиля під Конотопом 7 липня 1659 року.

У молитві до Господа Бога владика Віктор просив миру, щастя та благополуччя для українського народу, Української Держави, якнайшвидшої перемоги Українського війська над підступними московсько-

путінськими окупантами і терористами, збереження життя кожного українського воїна, добровольця, волонтера та мирних співвітчизників, які боронять нашу землю, Богом дану нам Вітчизну Україну від незваних московських ординців.

Владика Віктор підніс також і заупокійну молитву за спасіння душ усіх полеглих у різні часи, віки й у наші дні українських воїнів і борців, які героїчно полягли за свободу української нації, національну і державну незалежність України.

ігумен Антоній Хвіц, який привітав усіх із днем Святого Духа та зупинився на його духовній святості.

Хід богослужіння супроводжувався церковним співом під керівництвом регента Марії Жабляк.

диякона Івана Жабляка.

Під час богослужіння поминались імена православних ієрархів – Всесвятійшого Варфоломія, архієпископа Константинополя – Нового Риму, Вселенського Патріарха, Блаженнішого Макарія, Митрополита Київського і всієї України, Предстоятеля Української Автокефальної Православної Церкви, та Преосвященнішого Віктора, єпископа Мукачівського і Карпатського, керуючого Карпатською єпархією УАПЦ.

Духовенство піднесло молитви до Господа Бога з проханням дарувати

українському народу мир, національну і духовну єдність, благополуччя та утвердження єдиної Помісної Автокефальної Української Православної Церкви, а також перемоги Українського війська над московсько-путінськими окупантами і терористами. Особливі молитви до Господа Бога були піднесені за збереження життя кожного українського воїна, добровольця і волонтера, які у наші дні боронять нашу святу українську землю від підступного московського ординця.

Із проповіддю до парафіян звернувся

У ДЕНЬ РІЗДВА ПРЕДТЕЧІ ТА ХРЕСТИТЕЛЯ ГОСПОДНЬОГО ІОАННА В УЖГОРОДСЬКОМУ КАФЕДРАЛЬНОМУ ХРАМІ КАРПАТСЬКОЇ ЄПАРХІЇ УАПЦ ВІДСЛУЖИЛИ БОЖЕСТВЕННУ ЛІТУРГІЮ

7 липня, у День Різдва Іоанна, славного пророка, Предтечі та Хрестителя Господнього, у Кафедральному храмі апостола українського Андрія Первозваного Карпатської єпархії Української Автокефальної Православної Церкви в Ужгороді було відслужено Божественну літургію.

Із благословення Преосвященнішого Віктора Бедь, єпископа Мукачівського і Карпатського, керуючого Карпатською єпархією, богослужіння очолив ігумен Антоній Хвіц у співслужінні протоієрея Сергія Урсти, протоієрея Романа Бобая та

У ТРЕТЮ НЕДІЛЮ ПІСЛЯ П'ЯТИДЕСЯТНИЦІ В УЖГОРОДСЬКОМУ КАФЕДРАЛЬНОМУ ХРАМІ КАРПАТСЬКОЇ ЄПАРХІЇ УАПЦ ВІДСЛУЖИЛИ БОЖЕСТВЕННУ ЛІТУРГІЮ

10 липня, у третю неділю після П'ятидесятниці, у Кафедральному храмі апостола українського Андрія Первозваного Карпатської єпархії Української Автокефальної Православної Церкви в Ужгороді було відслужено Божественну літургію.

Із благословення Преосвященнішого Віктора Бедь, єпископа Мукачівського і Карпатського, керуючого Карпатською єпархією УАПЦ, богослужіння очолив протоієрей Олександр Смолін у співслужінні ігумена Антонія Хвіца, протоієрея Романа

Бобая та диякона Івана Жабляка.

Під час богослужіння поминались імена православних ієрархів – Всесвятішого Варфоломія, архієпископа Константинополя – Нового Риму, Вселенського Патріарха, Блаженнішого Макарія, Митрополита Київського і всієї України, Предстоятеля Української Автокефальної Православної Церкви, та Преосвященнішого Віктора, єпископа Мукачівського і Карпатського, керуючого Карпатською єпархією УАПЦ.

Духовенство піднесло молитви до

Господа Бога з проханням дарувати українському народу мир, національну і духовну єдність, благополуччя та утвердження єдиної Помісної Автокефальної Української Православної Церкви, а також перемогу Українського війська над московсько-путінськими окупантами і терористами. Особливі молитви до Господа Бога лунали за збереження життя кожного українського воїна, добровольця і волонтера, які нині боронять нашу святу українську землю від підступного московського ордінця.

Із проповіддю до парафіян звернувся протоієрей Олександр Смолін, який привітав усіх зі святом.

Хід богослужіння супроводжувався церковним співом під керівництвом дяка Івана Хланти.

ЗАКАРПАТСЬКОЮ ОДА ЗАРЕЄСТРОВАНО СТАТУТ ІЩЕ ОДНІЄЇ НОВОЇ ПАРАФІЇ КАРПАТСЬКОЇ ЄПАРХІЇ УАПЦ НА ЧЕШТЬ АПОСТОЛА АНДРІЯ ПЕРВОЗВАНОВОГО В УЖГОРОДІ

2 липня за №329/2907 Закарпатською обласною державною адміністрацією видано свідоцтво про реєстрацію Статуту нової релігійної громади Української Автокефальної Православної Церкви парафії на честь святого апостола українського Андрія Первозваного в м. Ужгороді Закарпатської області (вул. Гойди, 4).

На базі саме цієї парафії збудовано та діє Кафедральний храм апостола українського Андрія Первозваного Карпатської

єпархії УАПЦ, настоятелем якого є Преосвященніший Віктор Бедь, єпископ Мукачівський і Карпатський, керуючий цією єпархією Української Автокефальної Православної Церкви в Закарпатській області.

Преосвященніший владика Віктор привітав парафіян і священнослужителів кафедрального храму з державною реєстрацією Статуту релігійної громади та побажав Божої допомоги у служінні на ниві Церкви Христової.

ЄПИСКОП МУКАЧІВСЬКИЙ І КАРПАТСЬКИЙ ВІКТОР БЕДЬ ЗДІЙСНИВ ЧЕРНЕЧИЙ ПОСТРИГ НАД ЧИТЦЕМ ІЛЛЕЮ МИХАЙЛОВИМ В УЖГОРОДСЬКОМУ КАФЕДРАЛЬНОМУ ХРАМІ КАРПАТСЬКОЇ ЄПАРХІЇ УАПЦ

11 липня, у переддень закінчення Петрового посту та вшанування святих славних і всехвальних первоверховних апостолів Петра і Павла, після Всенічної, в Ужгородському кафедральному храмі апостола українського Андрія Первозваного Карпатської єпархії Української Автокефальної Православної Церкви було здійснено чернечий постриг над читцем Іллею Михайловичем із іменем на честь біблійного пророка Іллі.

Таїнство чернечого постригу очолив і здійснив Преосвященніший Віктор Бедь, єпископ Мукачівський і Карпатський, керуючий Карпатською єпархією УАПЦ, у співслужінні протоієрея Сергія Урсти,

протоієрея Олександра Смоліна, протоієрея Сергія Уманцева, протоієрея Романа Бобая та диякона Івана Жабляка.

Чернець Ілля у білій сорочці, яка символізує чистоту душі, надав обітницю перед Господом Богом, яку повинен виконувати чернець упродовж усього свого земного життя.

По завершенні чернечого постригу Преосвященніший владика Віктор звернувся до нововисвяченого ченця Іллі з архіпастирською проповіддю та духовними настановами.

Богослужіння супроводжувалося церковним читанням і співом під керівництвом регента читця Юрія Ропонича.

ВІДІЙШОВ У ВІЧНІСТЬ УКРАЇНСЬКИЙ ПАТРІОТ ВІКТОР РОМАХ (ДО 40 ДНІВ ІЗ ДНЯ УПОКОЄННЯ)

5 червня на 55-му році життя відійшов у вічність український патріот, один із активних учасників заснування та діяльності Народного Руху України за перебудову в Тячівському районі Закарпатської області, колишній голова Солотвинської селищної організації НРУ (1989–1992), педагог Віктор Іванович Ромах (21.06.1961, Шкроби, Старовижівський район, Волинська область, Україна – 05.06.2016, Дебрецен, Угорщина).

Віктор Іванович Ромах народився в с. Шкроби Старовижівського району Волинської області в Україні. Після закінчення Купичівської середньої школи в 1978 році вступив на навчання до Ужгородського державного університету (на сьогодні національного) на фізико-математичний факультет, який з відзнакою закінчив у 1983 році. Після закінчення університету працював на педагогічних посадах у Тячівському районі Закарпатської області: учителем з викладання початкової військової підготовки Солотвинської середньої школи №2 (1983–1986), завучем Солотвинського мішкільного навчального комбінату (1986–1992). З 1992 по 1998 рр. обіймав відповідальні посади на Чопській митниці. Згодом знову перейшов на педагогічну роботу: вчителя української мови у Ратівській середній школі Ужгородського району (1998–1999) та викладача Закарпатського інституту Міжрегіональної академії управління персоналом у м. Ужгороді (1999–2006).

29 серпня 1981 року, навчаючись іще в Ужгородському державному університеті, Віктор Ромах одружився з однокурсницею, з якою щасливо прожив подружнім життям до дня свого упокоєння. Віктор та Марта Ромахи виховали та вивели у люди двох дітей – дочку Світлану (1983) та сина Віктора (1997). У 2006 році подружжя Ромахів переїха-

ло на постійне місце проживання до м. Дебрецена в Угорщині. Тут Віктор Іванович працював у Хосупалівській сільській раді.

Під час новітнього піднесення національно-визвольних змагань в Україні та, зокрема, на Закарпатті Віктор Іванович став активним учасником створення, розвитку та діяльності Тячівської районної організації Народного Руху України за перебудову та очолив Солотвинську селищну організацію НРУ (1989–1992). виявив себе як непохитний борець за національну і державну незалежність України. Був одним із організаторів та учасників екологічних акцій протесту за винесення за межі смт Солотвина Тячівського району складу з отруйними отрутохімікатами та небезпечними для здоров'я людей добривами.

14 липня ц. р. минає 40 днів із дня упокоєння українського патріота, непохитного борця за національну і державну незалежність України кінця 80-х – початку 90-х років минулого століття, педагога і чесної людини – Віктора Івановича Ромаха.

Пам'ятаймо про своїх національних героїв!

**Віктор БЕДЬ,
м. Ужгород**

У ДЕНЬ УШАНУВАННЯ АПОСТОЛІВ ПЕТРА І ПАВЛА КЕРУЮЧИЙ КАРПАТСЬКОЮ ЄПАРХІЄЮ УАПЦ ЄПИСКОП ВІКТОР БЕДЬ ЗВЕРШИВ ТАЇНСТВО РУКОПОЛОЖЕННЯ В ІЄРОДІЯКОНИ ТА ЧИН ПОСТРИГУ В ЧИТЦЯ

12 липня, у день закінчення Петрового посту та вшанування пам'яті святих славних і всехвальних первоверховних апостолів Петра і Павла, в Ужгородському кафедральному храмі апостола українського Андрія Первозваного Карпатської єпархії Української Автокефальної Православної Церкви було відслужено Божественну святкову літургію та здійснено Таїнство рукоположення в ієродіякони.

Богослужіння очолив Преосвященніший Віктор Бедь, єпископ Мукачівський і Карпатський, керуючий Карпатською єпархією УАПЦ, у співслужінні протоієрея Сергія Урсти, протоієрея Олександра Смоліна, протоієрея Романа Бобая та диякона Івана Жабляка.

Під час богослужіння поминались імена православних ієрархів – Всесвятішого Варфоломія, архієпископа Константинополя – Нового Риму, Вселенського Патріарха, Блаженнішого Макарія, Митрополита Київського і всієї України, Предстоятеля Української Автокефальної Православної Церкви, Преосвященнішого Віктора, єпископа Мукачівського і Карпатського, керуючого Карпатською єпархією УАПЦ.

Владика Віктор і духовенство піднесли молитви до Господа Бога з проханням дарувати українському народу мир, національну і духовну єдність, благополуччя та утвердження єдиної Помісної Автокефальної Української Православної Церкви, а також перемогу Українського війська над московсько-путінськими окупантами і терористами. Особливі молитви до Господа Бога лунали за збереження життя кожного українського воїна, добровольця і волонтера, які нині боронять нашу святу українську землю

від підступного московського ордінця.

Під час святкового богослужіння парафіяни храму стали свідками великого Таїнства церкви. По волі Божій Преосвященніший Віктор Бедь, єпископ Мукачівський і Карпатський, керуючий Карпатською єпархією УАПЦ, здійснив Таїнство рукоположення викладача Української богословської академії, співробітника Консистоії єпархії ченця Іллі Михайлова в ієродіякони.

Під час Божественної літургії також відбувся чин постригу в читця Ореста Дідуха.

Із проповіддю до парафіян звернувся протоієрей Олександр Смолін, який привітав усіх зі святом і коротко розповів історію про святих апостолів Петра і Павла, які проповідували Слово Боже по світу в далекі часи.

Із вітальним словом та архієрейським благословенням до усіх присутніх звернувся і Преосвященніший владика Віктор. У ході архіпастирського звернення владика також привітав ієродіякона Іллі Михайлова з Таїнством рукоположення та подарував йому святу просфору.

Богослужіння супроводжувалося церковним співом під керівництвом регента читця Юрія Ропонича.

УКРАЇНСЬКА БОГОСЛОВСЬКА АКАДЕМІЯ Карпатського університету

(вищий православний духовно-богословський навчальний заклад)

Підготовка бакалаврів і магістрів за спеціальностями:

- Богослов'я (священнослужитель; християнський місіонер);
- Теологія (християнський педагог);
- Регент церковного хору;
- Вищі курси дяків;
- Військове капеланство (додаткова спеціалізація).

Ужгородський богословський коледж

Підготовка молодших спеціалістів (на базі 9 класів) за спеціальностями:

- Катехизатор із православного богослов'я, дяк
(із одночасним здобуттям другої
вищої освіти за спеціальностями:
– Правознавство;
– Фінанси і кредит).

(Студенти академії при здобутті вищої духовної освіти одночасно здобувають і вищу світську освіту)

ПРИ УНІВЕРСИТЕТІ ТА АКАДЕМІЇ ДІЄ АСПІРАНТУРА І ДОКТОРАНТУРА

м. Ужгород, вул. Гойди, 4; тел.: + 38 099 369 33 77; (0312) 61 20 08; 61 29 45; www.kau.com.ua; www.uuba.org.ua

ВІТАЄМО

10 липня у родині **Анатолія та Юлії Костюхів** сталася новина – народився синочок-первісток. Із цієї чудової нагоди та важливої події сімейного життя вся редакція «Срібної Землі» із почуттям невимовної радості вітає редактора Анатолія Вячеславовича та його дружину, бажаючи наснаги, сили, а головне – Божого благословення, міцного здоров'я їм та їхньому малюнкові.

Нехай росте хлоп'ятко
І міцніє в кожній днині,
Радіють мама й татко
Дару Божому в дитині.

Ми бажаємо сповна,
Щоб доля світлою була,
Хай вітху шле вам кожна мить,
Й вночі синочок хай ваш спить!!!

ДРІБНЕНЬКІ ГРУШКИ

Галя з мамою в садочку
Груші в кошичок збирає;
Себто — мама більш пильнує,
Доня ж — тільки помагає.
— Що ж ти, Галочко, минаєш?
Он же, бачиш, у травичці
Ще грушок зосталось зо три.
— То, матусенько, згнилиці!
— А оці дві онде, бачиш?
— То, мамусю, дуже дрібні!
Нащо нам грушки такі?
Та хіба ж такі ми бідні?
— Мама вмовкла та в травичцю
Все пильненько поглядає,
Нахляється й помалу
Груші в кошичок складає.
Літо любеє минуло!
Ох, недовго пробуває!
Десь лиха зима взялася,
Снігом землю укриває!..
Вже й Різдво якось надбігло,
Ось і Святвечір у хаті,
Всі клопочуться, радіють
І убогі, і багаті.
На столі і пиріжечки,
І кутя, й узвар укупи
— Все завдяки чи бабусі,
Чи матусеньці-голубці!
Тож і Галя коло мами
Їсть узварець, поживає;
З'їла зо дві, зо три грушки
Та уголос і питає:
— Де таких, матусю, добрих
Грушечок оце достала?
— А се тії, — каже мама, —
Що в садочку ти минала!..

Олена ПЧІЛКА

ОГОЛОШЕННЯ

Шановні читачі! Надворі довгожданий усіма період літнього відпочинку. Отож і ми беремо невеличку творчу паузу, для того щоб по-іншому глянути на звичні речі, щоб переосмислити акценти життя та повернутися до вас у вересні з цікавими темами, з хорошим настроєм. Адже нам небаїду, що ви думаєте, як живете, що вас болить, про що мрієте. Щоразу, плануючи свіжий номер, ми відслідковуємо та підбираємо ту інформацію, яка була б вам потрібною та корисною. І саме тому, сподіваючись на вашу підтримку і розуміння, повернемося до вас, дорогі наші, з новими ідеями восени.

Наразі бажаємо всім приємного літнього дозвілля.

«Срібна Земля»

ЗАКАРПАТСЬКЕ НАЦІОНАЛЬНО ПАТРІОТИЧНЕ ОБ'ЄДНАННЯ

УКРАЇНА РІДНА СОБОРНА

ТИ ГОТОВИЙ ДІЯТИ, А НЕ ТІЛЬКИ СКАРЖИТИСЯ?
У ТВОЇХ ЖИЛАХ ТЕЧЕ КРОВ НЕСКОРЕНОГО, ДУХ БОРЦЯ ТА ВІЛЬНОЇ ЛЮДИНИ?

ТИ ХОЧЕШ БОРОТИСЯ ЗА СВОЮ ГІДНІСТЬ, АДЖЕ БАЧИШ, ЯК ТЕБЕ І ТВОЮ РІДНУ УКРАЇНСЬКУ ЗАКАРПАТСЬКУ ЗЕМЛЮ ПРОДАЮТЬ ЧЕРЕЗ СВОЇ ПОЛІТИЧНІ ІНТЕРЕСИ ОЛІГАРХИ ТА ПОЛІТИЧНІ «ПОВІЙ», ЯКИМ БАЙДУЖЕ НА ТЕБЕ?

ТИ ОБУРЕНИЙ ФАКТОМ, ЩО НА СЬОГОДНІ В НАШІЙ ДЕРЖАВІ ЧЕРЕЗ ГОРЕ-ДІЯЛЬНІСТЬ ЧИНУШ-ЗАПРОДАНЦІВ І ДЕПУТАТІВ-КАЗНОКРАДІВ НЕМАЄ ЖОДНОЇ ПОЛІТИЧНОЇ СИЛИ, ЯКА Б ЗАХИЩАЛА ІНТЕРЕСИ ГРОМАДЯН УКРАЇНИ, ЩО В НІЧИМ ІНШИМ, ЯК ЗНУЩАННЯМ І НЕПОГАВИ ТА ГЛУЗУВАННЯМ ПЕРЕД ВСІЄЮ СВІТОВОЮ СПІЛЬНОТЮ, ПЕРШ ЗА ВСЕ З ТЕБЕ, ДОРОГИЙ ПОБРАТИМЕ-УКРАЇНЦЮ?

ШУКАЮЧИ ПРАВДИ І СПРАВЕДЛИВОСТІ, ЧОМУСЬ НЕ БАЧИШ ТІ?

ТВОЯ ДУША, РОЗУМ І СЕРЦЕ В ПОШУКАХ ДАВНО ЗАБУТИХ ЯКОСТЕЙ ЧОЛОВІКА, ТАКИХ ЯК МУЖНІСТЬ, ЧЕСТЬ, ГІДНІСТЬ ТА ВІДДАНІСТЬ БАТЬКІВЩИНІ, СВОЄМУ РІДНОМУ УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДУ?

**ТОБІ ДО НАС!
МИ ЗНАЄМО, ЩО РОБИТИ**
096 1430 198 е-пошта: ukr.soborna@gmail.com

УКРАЇНСЬКА АВТОКЕФАЛЬНА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА
КАРПАТСЬКА ЄПАРХІЯ

СЛУЖБА ДОВІРИ

Тобі важко і ти не знаєш що робити, до кого звернутися, якщо виникли непорозуміння з рідними та близькими, проблеми на роботі чи службі, в школі чи у вишій та взагалі в житті – НЕ ВПАДАЙ У ВІДЧАЙ!

Тобі допоможуть словом і порадою в православній службі довіри.
Наші телефони цілодобово:

066-75-63-630 – МТС
068-48-11-600 – Київстар

На лінії служби довіри допомогу надасть православний священник.
Є можливість отримати консультацію та пораду висококваліфікованого юриста та психолога.
Пам'ятай, відчай – це гріх! За потреби дзвони!

Служба довіри
Карпатської єпархії УАПЦ
м. Ужгород, вул. Гойди, 4

Шеф-редактор
Віктор БЕДЬ
Головний редактор
Анатолій КОСТЮХ
Літредактори
Марина ГАЗА
Наталка ГУМЕН-БІЛАНІЧ
Редактори відділів:
Станіслав ДАНКО
Орест ДІДУХ
Ігор КОВАЛЬЧУК
Олексій ПАЙДА
Олексій ШАФРАНЬОШ
Катерина ЧОМБОКОШ
Верстка
Ігор ТОКАЧ
ЗАСНОВНИК

ПП «Адвокатське бюро «Срібна Земля».
ВИДАВЕЦЬ
Християнсько-народна спілка Закарпаття.
Ідентифікаційний код 20444130.
Номер зверстано в Інформаційному медіа-центрі
Карпатського університету ім. А.Волошина.
Друк: Віддруковано видавництвом "А-прінт" ТОВ "ДІМ".
м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28. тел.: 52 27 37.
Моб. тел: (067) 350 17 94. a-print.com.ua

РЕДАКЦІЯ
Ужгород, вул. Гойди, 4
e-mail: tst_SZ@ukr.net
архів в Інтернеті: www.sribnazemlja.narod.ru
сайт: www.sz.uz.ua

Свідчення про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації – серія КВ № 5468 від 11.09.2001 р.
Передплатний індекс – 61159.

Умовний друк: А3 арк. 12.

Тираж – 2500

Номер замовлення: 293

Виходить один раз на тиждень.

Розповсюдження: Закарпатська область

Редакція залишає за собою право на публікацію та редагування матеріалів, яких не повертає, на них не відповідає і не пересилає до інших інстанцій. Редакція не завжди поділяє думку автора. При передруку посилання на «Срібну Землю» обов'язкове.

АФОРИЗМИ

- У грошей лише два стани: або їх нема, або їх катастрофічно не вистачає.
 - Заглибився в себе і не міг знайти вихід назовні.
 - Добре сміється той, хто сміється без наслідків.
 - Часто трапляється так, що людина вважає щастя недосяжним для себе, а воно насправді знаходиться поруч.
 - Чого не може бути, того і не буває.
 - Справжньою людиною є не та, від якої плачуть, а та за якою плачуть.
 - Людина ніколи не буває настільки нещасливою, як їй здається, або ж настільки щасливою, як їй хочеться.
 - Не можна відпочивати від життя.
 - Людина збільшує міру свого щастя рівно настільки, наскільки вона ошчасливлене інших.
 - Людина стає мудрою не завдяки силі, а завдяки читанню.
 - Чим більше хвилювання щодо віку, тим швидше воно виправдовується.
 - Честь не можна відібрати, її можна втратити.
 - Щоб навчитися цінувати хвилини, потрібні роки.
- (Із книжки **Йосипа ГАНИЧА** «Фрази з вулиці»)

СОБОР (Уривок)

В'юниться стежка поміж очеретами,
іде Єлька, куди сама стежка веде, — у
плавневе безлюддя, у плавневу безгомінь.
Вся природа тут повна злагоди і якогось
тайномовства. Чапля струнконога при-
чайлась під очеретом, не одразу й помі-
тиш її... Деркач десь у траві дирчить, що
пішки звідси, кажуть, ходить у Африку
зимувати... Біліє лілея серед ряски, вабля-
чи око своєю дивовижною чистотою... Ні,
світ такий гармонійний, не все в ньому
тільки розлад і хаос! Як оте небо, що сяє
блакиттю, так і світ повен краси, лише
зумій відчутти її, розгледіти, навіть якщо
тобі гірко й боляче.

Олесь ГОНЧАР

ОГОЛОШЕННЯ

Шановні читачі!

Редакція приймає для друку на шпальтах нашої газети **рекламу, оголошення**, а також **вітальні слова** на адресу близьких і рідних вам людей.

За детальною інформацією звертайтеся на адресу: вул. Гойди, 4, 4-й поверх, кабінет **403** (Карпатський університет імені Августина Волошина) або телефонуйте: **066-53-38-745** (Станіслав) у будні (**9:00 – 17:00**).